

0151

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΟΜΑ!

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΑΜΑΧΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

ΚΩΔΙΚΟΣ: «ΜΙΚΡΗ ΜΑΡΙΑ»

300 ΑΠΕΡΓΟΙ ΠΕΙΝΑΣ, ΕΝΑ ΚΟΜΜΑ, ΚΑΜΠΟΣΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΙ ΕΝΑΣ ΜΠΑΤΣΟΣ

ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΤΑ ΝΟΤΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΟΥΡΚΟΥ

IT DON'T MEAN A THING, IF YOU AIN'T GOT THAT SWING

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΕ PAVARURIT, BONUS TRACK & DTAEYS

Τεύχος #1
Φεβρουάριος 2014
Τιμή 1,5

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΜΗΔΕΝ 151

Το σκεφτήκαμε από τον εβραϊκό συνοικισμό «151» που ιδρύθηκε, μετά την μεγάλη πυρκαγιά της πόλης, στις παλιές εγκαταστάσεις ενός ιταλικού στρατιωτικού νοσοκομείου της Θεσσαλονίκης με τον κωδικό 0151.

Στα 1931 έλαβε χώρα το μεγαλύτερο αντισημιτικό πογκρόμ στον ελλαδικό χώρο, από τους έλληνες φασίστες της «3Ε» εναντίον του εβραϊκού συνοικισμού «Κάμπελ». Αυτό που δεν είναι, όμως, τόσο γνωστό είναι ότι η αρχική φιλοδοξία των φασιστών ήταν να κάψουν τον «151», έναν μεγάλο και φτωχό εβραϊκό συνοικισμό της πόλης στον οποίο έμεναν πέντε χιλιάδες άνθρωποι περίπου, οι περισσότεροι εκ των οποίων σιωνιστές και σοσιαλιστές εβραίοι. Ο «151», όμως, τοποθετούταν – σε αντίθεση με το Κάμπελ – μεταξύ άλλων εβραϊκών συνοικισμών και διέθετε τις δικές του περιπόλους αυτοάμυνας. Στα τέλη του Ιούνη εκείνης της χρονιάς, οι περίπου 500 φασίστες της «3Ε» έφτασαν λοιπόν στα σύνορα του 151, τους υποδέχτηκαν εκεί μπόλικοι, χαμάληδες, μικροπωλητές, αθλητές, λιμενεργάτες, καπνεργάτριες και αχθοφόροι μεταξύ άλλων, για να τους περιποιηθούν. Το ξύλο που φάγαν οι φασίστες ήταν κι αυτό μπόλικο και η απόκρουση, αν δεν την είχε σκιάσει το κάψιμο του Κάμπελ, αναμφίβολα θα έστεκε σήμερα ως η σαλονικιώτικη εκδοχή της μάχης της Cable Street, όπου οι εβραίοι σιωνιστές και κομμουνιστές του ανατολικού λονδίνου είχαν ανακόψει, αντίστοιχα, πέντε χρόνια αργότερα τους άγγλους φασίστες του Μόζλεϊ.

Δεδομένης της τότε φασιστικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας, οι εβραίοι κάτοικοι του συνοικισμού αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την Θεσσαλονίκη με αλιγιές κι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα για το χτίσιμο του λιμανιού της Χάϊφα. Έτσι, αρκετοί από αυτούς σώθηκαν κι από την επερχόμενη εξόντωση. Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής το «151» μετατράπηκε σε γκέτο, ενώ μετά την εκκένωση του λεηλατήθηκε από τους έλληνες.

Το 151 συμβολίζει, λοιπόν, ένα πρόσκαιρο ανάχωμα στον ελληνικό φασισμό στην Θεσσαλονίκη του 1931. Αποτελεί, παράλληλα, μια σοβαρή υπενθύμιση για το ότι η επιβίωση μας δεν πρέπει να μην επαφίεται στις προσευχές αλλά στην οργανωμένη αυτοάμυνα των κοινοτήτων.

ΛΙΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΕΜΑΣ

Θα το καταλάβετε διαβάζοντάς το, ότι το έντυπο αυτό δεν τα πάει καλά με τον φασισμό, τον εθνικισμό, τον ρατσισμό και τον αντισημιτισμό αυτής εδώ της κοινωνίας, του κράτους της και των νεοναζί της. Συμβαίνει αυτό τόσο γιατί δεν γουστάρουμε τέτοιου είδους ντόπια φρούτα όσο και από ανάγκη. Το έντυπο αυτό, βλέπετε, φτιάχνεται από αποφασισμένους αντιφασίστες κάθε φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού και καταγωγής, με χαρτιά ή μη, αν και συχνά οι ταυτότητες μας αυτές, μας μοιάζουν ασφυκτικές σαν στενοί κορσέδες.

Τούτη εδώ η δομή, όμως, έχει κι άλλες παραξενιές. Δεν τα πάει καλά ούτε με κόμματα, αριστερά ή δεξιά, ούτε με τα μίντια κι άλλες διαμεσολαβήσεις. Κι έχει πολλούς λόγους να το κάνει. Αλλά τρεις συγκεκριμένοι λόγοι, πάνω στους οποίους βρεθήκαμε όλες εμείς μαζί, θα σας τους πούμε από τώρα κιόλας για να τους θυμάστε. Δεν θα βρείτε εδώ μέσα κείμενα που να περιέχουν γλυψίματα για κάποιον 'ελληνικό λαό' που ξαφνικά τον βάρεσε η κρίση και έγινε φασίστας. Δεν θα βρείτε εδώ μέσα αράδες που θα περιγράφουν τους μετανάστες ή τους οποιουσδήποτε 'ξένους' αυτής της κοινωνίας σαν κάποιου είδους πρόβλημα. Και, από την άλλη, θα βρείτε εδώ πολλά που θα 'χουν να κάνουν με αυτόνομη οργάνωση και λόγο, τα οποία επιπλέον θα επιδιώκουν να κάνουν το έντυπο περισσότερο έναν τόπο ζύμωσης και διασποράς του μικροβίου ενός μαχητικού κι ανθελληνικού αντιφασισμού παρά ένα θεωρητικό όργανο πολιτικής γραμμής.

Για επικοινωνία μαζί μας, στείλτε εδώ ***0151@espiv.net***
Τα υπόλοιπα μας κείμενα θα βρίσκετε εδώ ***https://0151.espivblogs.net/***

ΚΩΔΙΚΟΣ: ‘ΜΙΚΡΗ ΜΑΡΙΑ’

Στα μέσα Οκτώβρη 2013 στο πλαίσιο αστυνομικής έρευνας σε καταυλισμό Ρομά στα Φάρσαλα Θεσσαλίας, ένας αστυνομικός παρατήρησε ένα ξανθό κορίτσι που δεν έμοιαζε εμφανισιακά με τον περίγυρο του, ρώτησε να μάθει ποιοι είναι οι γονείς του παιδιού και δεν πείστηκε ότι όντως ήταν αυτοί που παρουσίαστηκαν. Η ίδια η αστυνομική επιχείρηση στον καταυλισμό αλλά και το τι ακολούθησε αυτής έδειξαν για άλλη μια φορά πόσο εύκολο είναι το έργο κάποιου/ας που θέλει να μάχεται τον ρατσισμό στην ελλάδα, καθώς από την υπόθεση ‘της μικρής Μαρίας’ ξεδιπλώθηκαν δίχως καμιά αυτολογοκρισία και φειδώ οι ρατσιστικές αρετές αυτού του όχλου σε όλο τους το μεγαλείο αλλά, παράλληλα, και το τερατώδες σκεπτικό και πλαίσιο δράσης ενός κράτους που θέλει να (αυτο) παρουσιάζεται ως θύμα ενώπιον των δανειστών του. Όπως και σε κάθε περίπτωση όπου η ανάδειξη του μερικού φωτίζει το ολικό, το κάνει πιο χειροπιαστό και φρικαλέο, έτσι κι η υπόθεση της ‘μικρής Μαρίας’ αναδείχτηκε σαν το μερικό κομμάτι ενός όλου κακοποίησης και καταπίεσης των Ρομά στην ελλαδική επικράτεια σε σημείο που αν παρακολουθούσε κανείς/καμιά από κοντά τις εξελίξεις θα μπορούσε να καταλάβει πολλά για τη ζωή των Ρομά στην ελλάδα αλλά ακόμη περισσότερα, βέβαια, για αυτούς που ‘δεν τους γουστάρουν’, τους έλληνες ρατσιστές.

Θα ξεκινήσουμε από το προφανέστερο κι ευκολότερα παραδεκτό, μιας και το παρατήρησαν και κάποιοι από τους ρατσιστές (π.χ. ακόμα κι αυτοί που ψηφίζουν σύριζα). Το ελληνικό κράτος δεν έχασε την ευκαιρία να κινητοποιήσει κάθε βιοπολιτικό και κατασταλτικό μηχανισμό που διαθέτει για να ασχοληθούν με τους Ρομά της χώρας. Πάνω απ’ όλα, βέβαια, οι μπάτσοι: το συνεχώς αυξανόμενο και μαλακισμένο δυναμικό αυτού του κράτους. Οι μπάτσοι οι οποίοι, όπως παραδέχτηκαν από τις ανακοινώσεις τους, είχαν ήδη διεξάγει από τον Ιανουάριο μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2013 – και πριν από οποιαδήποτε υπόθεση ‘μικρής μαρίας’ – γύρω στις 1.500 επιχειρήσεις σε καταυλισμούς ρομά και είχαν προχωρήσει σε 20.000 προσαγωγές και 1.300 συλλήψεις. Η αστυνομία δίνοντας αυτά τα στατιστικά στον Τύπο έκλεινε ήδη το μάτι στον όχλο λέγοντας του πως αυτό το οποίο δεν γουστάρει ‘ο ελληνικός λαός’, το ‘χουν ήδη κανονίσει εκείνοι με τις μπλε στολές και τα αυτόματα όπλα. Κι αυτά τα στατιστικά από μόνα τους μιλούσαν λέγοντας πως σ’ αυτή τη χώρα γίνεται μια κρατική διαχείριση του πληθυσμού των Ρομά. Γιατί να κρατιούνται, άλλωστε, ξεχωριστά φυλετικά στατιστικά για αυτή την κατηγορία συλληφθέντων και προσαχθέντων, ερευνών και ‘εγκληματικότητας’;

Βέβαια, η κρατική διαχείριση δεν σταματά εκεί και δεν είναι δύσκολο να ανακαλύψει κανείς/καμιά ότι κρύβονται κι άλλα πίσω από τους μπάτσους: έχει δημάρχους, έχει δικαστές, έχει δικηγόρους και γιατρούς και, βέβαια, έχει καθηγητές και δασκάλους. Έχει με λίγα λόγια όλους αυτούς, τους κρατικούς λειτουργούς, που αναλαμβάνουν να κάνουν τους Ρομά να αισθάνονται ‘ξένοι’ σ’ αυτή την κοινωνία.

Αυτό το ‘ξένοι’, μάλιστα, στην περίπτωση των Ρομά – και ίσως μόνον αυτών – εκφράζεται και χωροταξικά. Οι καταυλισμοί τους, εκτός πόλης πάντοτε, πραγματώνουν την φαντασίωση του εξοστρακισμού του μη-καθαρού από το φυλετικά ομοιογενές ενώ ο νομαδισμός προκαλεί κι αυτός τα ελληνικά και δυτικά ταμπού κοινωνικής οργάνωσης. Ο θ. τζήμερος, ένας φιλελεύθερος πολιτικός (σ.σ. στην ελλάδα ακόμα και οι φιλελεύθεροι πρέπει να επιστρατεύσουν τα ρατσιστικότερα στοιχεία της ιδεολογίας τους για να προσαρμοστούν στο επίπεδο του όχλου), εντόπισε την πηγή του κακού στον νομαδικό τρόπο ζωής των Ρομά. Ζώντας έτσι, έγραψε, δεν είναι ελέγξιμοι (σ.σ. η ελ.ασ. φυσικά τον διαψεύδει!). Άσε που αυτό που ανακάλυψε ο τζήμερος, θα προσθέταμε εμείς, φέρνει κι εκείνο το άλλο κακό, την συχνά εμφανιζόμενη αλληλεγγύη μεταξύ τους απέναντι στον κρατικό μηχανισμό. Γιατί για τους Ρομά δεν ισχύει πως είναι ‘πολίτες’ έναντι κάποιας αδέκαστης ‘πολιτείας’, πόσο μάλλον όταν η κρατική διαχείριση απέναντι τους είναι συχνά μια ολοκληρωτικού τύπου πολιτική. Και, βέβαια, τότε είναι που η ισχύς τους συχνά αποδεικνύεται στην συντροφιά τους. Η μαζική παρουσία συγγενών ή φίλων σε δικαστήρια ή νοσοκομεία αγχώνει τους υπηκόους που έχουν μάθει να ζουν σαν άτομα αλλά και το ίδιο το κράτος που, σε τέτοιες περιπτώσεις είναι η αλήθεια, θα προτιμούσε να έχει απέναντι του αδύναμες ατομικότητες παρά θορυβώδεις συλλογικότητες. Αυτό το νόημα φέρει και η δημοσίευση των φωτογραφιών των γονιών της ‘Μαρίας’ στα ΜΜΕ, ξεδιαλεγμένες με ποινικές διαδικασίες και εν είδει παραδειγματισμού για όλους τους υπόλοιπους.

Το πέταγμα στην άκρη που επιφυλλάσσουν για τον πληθυσμό των Ρομά, όμως, αντανακλάται φυσικά και σε μη χωροταξικό πεδίο. Και σε κάθε πεδίο μάλιστα. Ένα από τα βασικότερα πόσο μάλλον ‘εν καιρώ κρίσης’ είναι το σπρώξιμο τους στην παραβατικότητα, δείχνοντας τους ότι περισσεύουν σε μια κοινωνία και μια εποχή που πρέπει περισσότεροι να τσουβαλιαστούν στον ταξικό πάτο. Οι ιστορίες με τα κλεμμένα καλώδια του ΟΣΕ και τον σπρωγμένο παράνομα χαλκό αλλά και οι ιστορίες με τα επιδόματα που καταχρώνται οι Ρομά – άλλη μια τέτοια ιστορία βγήκε με στόχαστρο τους γονείς της ‘Μαρίας’ – που παίζονταν όλο και συχνότερα τα τελευταία χρόνια, εστιασμένες κατάλληλα από τον μιντιακό φακό, αποτελούν απλώς τα δάχτυλα που δείχνουν τους ιδανικούς υπαίτιους της εξαθλίωσης που ζουν σήμερα ‘οι έλληνες’.

Οι οικονομικές και εγκληματικές κατηγορίες εναντίον των Ρομά αποτελούν, όμως, απλώς λόγους πολιτικής οικονομίας που έχουν με πολίτικαλι κορέκτ τρόπο αντικαταστήσει την φυλετική ρητορική που κάποτε τους οδήγησε στα στρατόπεδα εξόντωσης. Μισό εκατομμύριο απ’ αυτούς, κυρίως από την γερμανία, είχαν οδηγηθεί κατά το Ολοκαύτωμα στο Άουσβιτς και σε άλλα στρατόπεδα όπου οι γερμανοί αρχικά τους πέταξαν για φυλετικούς λόγους κι έπειτα τους υπέβαλαν σε πειράματα και τους εξόντωσαν. Όταν σήμερα, λοιπόν, ένας ΔΙΑΣ ελέγχει με παρατεραμένο το όπλο του και φορώντας την full-face του ένα όχημα κάποιου Ρομ ή ένας άλλος σκοτώνει με την μηχανή γιατί βιαζόταν και ... δεν πρόσεξε ένα παιδί Ρομ καταγωγής ή όταν το ελληνικό κράτος βάζει τα παιδιά τους να κάνουν μάθημα σε κοντέινερς, όλες εν γένει αυτές οι απλές και καθημερινές κρατικές λειτουργίες, στην περίοδο των 70 χρόνων μετά την εξόντωση τους, δεν μπορεί παρά να αντλούν από την παράδοση του φασισμού. Η εκπαίδευση στα κοντέινερς του Ασπρόπυργου, όμως, είναι

όχι μόνο ένα καλό παράδειγμα για το πως το ελληνικό κράτος δουλεύει πάντοτε σε συμπνοία με την κοινωνία που το στελεχώνει αλλά κι ένα παράδειγμα του πως η ελληνική κοινωνία ξεπερνά σε ριζοσπαστικότητα και ρατσισμό ακόμη και το ίδιο το κράτος της, αν χρειαστεί. Εκεί, στον Ασπρόπυργο, πέντε χρόνια πριν, η σχολική χρονιά θα ξεκινούσε με αίθουσες γεμάτες Ρομά και μη. Εκεί, λοιπόν, στον Ασπρόπυργο οι πρώτοι που αντέδρασαν ήταν όσοι κάλεσαν τον σύλλογο γονέων και κηδεμόνων για να διώξουν τα παιδιά των Ρομά. Το ίδιο επαναλήφθηκε στο Χαλάνδρι το 2012, πιθανόν και σε άλλα σχολεία μέσα στη χώρα. Εκεί, στο Χαλάνδρι συγκεκριμένα, από τους 234 γονείς και κηδεμόνες που ψήφισαν για την παραμονή ή μη των παιδιών Ρομά στο σχολείο, μονάχα τέσσερις ήταν αυτοί που ψήφισαν υπέρ – δείχνοντας με απλά μαθηματικά τους δικούς μας φίλους και συμμάχους στην γειτονιά αυτή της Αθήνας. Και στον Ασπρόπυργο, όμως, θριάμβευσε η άμεση δημοκρατία. Οι γονείς ψήφισαν. Κι οι κηδεμόνες. Και τα παιδιά των Ρομά εκδιώχτηκαν. Κι η σχολική χρονιά ξεκινούσε με φυλετικά διαχωρισμένες αίθουσες και τα κοντέινερς φτιάχτηκαν για αυτό το λόγο. Κι έπειτα ήρθαν τα συνθήματα με σπρέυ έξω από τα κοντέινερς. 'Να φύγουν'. Απειλές. Κι έπειτα η πύρινη ολοκλήρωση του έργου του οχετού: τα κοντέινερς καίγονται από εμπρησμό. Γιατί, βέβαια, όταν πρόκειται για Ρομά η απομάκρυνση από την κοινότητα, η εκδίωξη δεν είναι ποτέ αρκετή, η εξόντωση παραμένει στο μυαλό των θυτών και η προκατάληψη δεν σβήνει και δεν ησυχάζει – όπως το 'χουμε δει στην περίπτωση των Εβραίων – ούτε και στο νεκροταφείο.

Είναι βαθιά μας πίστη πως αν το θέμα της απόδοσης ιθαγένειας στους Ρομά είχε αφεθεί σε δομές του ελληνικού όχλου, σε επίπεδο βάσης, π.χ. σαν τους συλλόγους αυτούς γονέων και κηδεμόνων, δεν θα τους είχε δοθεί ποτέ ιθαγένεια. Κι αυτό γιατί τα αντι-Ρομά αισθήματα και ιστορικό βάθος έχουν, μεγαλύτερο της ύπαρξης του καπιταλισμού μάλιστα, και ευρεία διάδοση. Ξεκινώντας π.χ. από το 'μην είσαι γύφτος!' που αποτελεί μια συνήθης κραυγή αποτύπωσης της συνάρθρωσης του 'ταξικού ρατσισμού', ευρέως αποδεκτή και διαδεδομένη στα τρίσβαθα του ελληνικού όχλου. Χρώμα δέρματος και τσιγγουνιά, ρούχα που δεν είναι φίρμες αλλά ίσως από την λαϊκή ή ραμμένα στο χέρι και το οριστικό εμφανισιακό στίγμα του να είσαι Ρομ ολοκληρώνουν την εικόνα του παράδειγματος προς αποφυγήν, αυτό που δεν θέλει να είναι κάθε έλληνας. Τα 'μην είσαι γύφτος!', 'δεν είμαι και γύφτισσα!' κτλ που διαδίδονται σε κάθε ελληνο-παρεάκι της επικράτειας, ανεξαρτήτως ταξικής προέλευσης, τόπου και ηλικίας αποτέλεσαν και συνεχίζουν – παρά την όποια υποτιθέμενη κρίση τους – να αποτελούν τον εορτασμό του πλούτου της ελληνικής κοινωνίας, ενός πλούτου που προέκυψε εν πολλοίς από δουλειά άλλων βέβαια και με επίγνωση του αποκλεισμού άλλων. Έτσι, ακόμη και οι χτυπημένοι από την χούντα-κατοχή-τρόϊκα και λοιπούς μύθους έλληνες θα ακουστούν να λένε πως δεν είναι ... γύφτοι εορτάζοντας χαιρέκακα κάποιο στάτους υποτιθέμενης ανωτερότητας.

Σ' αυτό το σημείο εδράζεται και η ελληνική θεμελιώδης θυμική απεικόνιση των Ρομά, μια απεικόνιση που επιφυλλάσσει μια καρικατούρα γελωτοποιού για τους τελευταίους. Από τον ταμτάκο μέχρι τον 'αλ-τσαντίρι' λαζόπουλο ένας πληθυσμός ρατσιστών, όπως οι έλληνες, δεν θα μπορούσε παρά να διαθέτει ένα επιφανειακό και ρατσιστικό χιούμορ ώστε να μπορεί να τους διασκεδάσει με την φτώχεια, τα ρούχα ή την 'μη-ορθή' προφορά του Άλλου. Ο ρόλος του γελωτοποιού είναι, μάλιστα, ένα από τα ελάχιστα – αν και όχι το μόνο – μεσαιωνικά ρατσιστικά στοιχεία που επιβιώνουν διατηρημένα εδώ και αιώνες, μιας και τέτοια στερεότυπα αποτελούν απλά το σύμπτωμα του επίσης καλά διατηρημένου φυλετικού καταμερισμού εργασίας. Συνήθως μάλιστα επιβιώνουν άνευ αυτολογοκρισίας ακριβώς λόγω του ότι πλασάρονται σαν χιούμορ ή τέχνη, στα οποία δήθεν δεν αξίζει να ασκήσεις κριτική καθώς η υπερβολή είναι δομικό τους στοιχείο και, έτσι, καταλογίζονται βέβαια στο μεγάλο βόθρο της ελευθερίας έκφρασης της ελληνικής πλειοψηφίας. Ούτε λόγος φυσικά να αντιστρέψει κανείς τους όρους του γέλιου γιατί τότε δεν θα πρόκειται περί ελευθερίας της τέχνης αλλά περί 'ανθελληνισμού'. Έτσι, κανείς έλληνας δεν θα καταλάβαινε τι διάολο κάνει το βίντεο του παιδιού του από ένα γλέντι στο δελτίο των 8 ενώ στο συγκείμενο του βρισίματος των Ρομά από μια ολόκληρη κοινωνία, των 'παραδοσιακά γλετζέδων (και ηδονιστών)' Ρομά αλλά και των 'αρπάγων παιδιών', όλα είναι απολύτως κατανοητά και στην θέση τους.

Η 'αρπαγή των παιδιών' από τους ρομά (και ίσως η μεταπώληση τους στους εβραίους για πασχαλιάτικες θυσίες;) αποτελεί έναν ακόμη μεσαιωνικό μύθο που αναβίωσε κοινωνικά και πρόσφατα με την υπόθεση 'της μικρής μαρίας'. Απλώς την θέση της προφορικής διάδοσης του μύθου λίγους αιώνες αργότερα αναλαμβάνουν τα ΜΜΕ, ψηφιακά και μη, και τον ρόλο του διώκτη μπάτσοι με όπλα. Ο όχλος είναι στη θέση του, ίσως φοράει καλύτερα ρούχα απλά, αλλά είναι στη θέση του, όπως και παλιότερα. Γι' αυτό αντιλαμβανόμαστε μερικές φορές την πρόοδο του πολιτισμού απλώς ως μετεξέλιξη των εργαλείων εξόντωσης. Η αρπαγή των μη-ρομά παιδιών από τους ρομά κινητοποιεί τον φόβο της διάλυσης της πυρηνικής οικογένειας, ενός συστατικού δομικού των σύγχρονων εθνικών κρατών και η έκθεση της γυρεύει αντίστοιχα, ως γνήσιο υλικό για πογκρόμ, την αποκατάσταση της έμφυλης και εθνικής τάξης πραγμάτων. Αν και ο μύθος έκανε θραύση σε χώρες και κράτη με αποικιοκρατικό παρελθόν, όπου η επιμειξία των λευκών και η εθνοφυλετική αλλοίωση υπήρξε ως μόνιμο άγχος, η ελλάδα ήταν απ' αυτές τις χώρες που ψώνισαν με χαρά κι απ' αυτό το σούπερ μάρκετ του μίσους, μάλλον γιατί σε φαντασιωτικό επίπεδο υπήρξε κάποτε (πριν 3.000 χρόνια?) κομμάτι του παραδοσιακού 'λευκού πολιτισμού'. Κι αφού καταλαβαίνουν οι υπήκοοοι αυτής της χώρας τους εαυτούς τους σαν ... συνέχεια των αρχαίων ελλήνων, θα πρέπει να γνωρίζουν και τους Άλλους τους. Έτσι, αν οι γονείς της 'μικρής μαρίας' ήταν οι διαβολικοί «ρομά που κλέβουν παιδιά», όπως έγραψε η Espresso, η 'μικρή μαρία' δεν μπορούσε παρά να παρουσιαστεί ως το «ξανθό αγγελούδι», όπως έγραψε το Έθνος και πολλές άλλες εφημερίδες. Το γεγονός βέβαια πως τελικά το κορίτσι δεν είχε «κλαπεί» από τους γονείς του στα Φάρσαλα αλλά και το ότι ήταν όντως μια Ρομνί δεν άξιζε να τραβήξει στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων και τα δελτία ειδήσεων δραματικές συγγνώμες από τα μίντια, καθώς τα τελευταία έχουν βολευτεί στον ρόλο που τους έχουν αναθέσει οι αναγνώστες/τριες τους, αυτόν δηλαδή των εθνικών μυθιστοριογράφων.

Ένα άλλο μόνιμο 'αγκάθι' για τους έλληνες, σχετικό όμως με το εθνικό άγχος επιμειξίας που αναφέραμε και το οποίο έχει αξιοποιηθεί αν μη τι άλλο και μυθιστοριογραφικά, είναι η δήθεν ανεξέλεγκτη σεξουαλικότητα των Ρομά, οι ανήλικοι γάμοι τους και ο φόβος της δυνατότητας να προκύψει ένα ερωτικό ζευγάρι μεταξύ ενός Ρομ και μιας 'καθαροαίμης ελληνίδας'. Κι αυτό το ντιμπέιτ παλιότερα συζητιόταν με όρους φυλετικούς και ίσως θρησκευτικούς, αν και οι Ρομά όπου πήγαιναν προσαρμόζονταν και θρησκευτικά, αλλά σήμερα το πολίτικαλι κορέκτ λεξιλόγιο του κυνηγιού επιτάσσει τόσο τα προοδευτικά φιλελεύθερα όσο και τα ντεμέκ φεμινιστικά επιχειρήματα κατά το πρότυπο του ότι λευκοί δυτικοί άντρες και λευκές δυτικές γυναίκες σώζουν ρομνί γυναίκες … Αυτό το θέμα αποτέλεσε, εξάλλου, κρυμμένο κάτω από ένα μελό πέπλο, και την μοναδική άλλη, μεγάλης κλίμακας, απεικόνιση που επιχείρησαν ποτέ τα μέινστριμ ΜΜΕ στην ελλάδα απέναντι στους Ρομά πέραν του 'λαζοπουλικού' προτύπου: να αναδείξουν μέσω ενός από τα σίριαλ τους τον έρωτα ενός λευκού έλληνα άντρα με μία … όμορφη φυσικά ρομνί (που έστω την έπαιζε ελληνίδα). Όπως και σε πολλούς άλλους ρατσισμούς που διαβιούν στην ελλάδα, αλλά και στον αντισημιτισμό βέβαια, η 'ξένη γυναικεία φιγούρα' είναι πιο συμπαθής απ' αυτήν του 'άντρα ξένου'. Έτσι προμηνύεται η εξασφάλιση της απόλαυσης-κατανάλωσης του Άλλου και παράλληλης ενσωμάτωσης του μέσω της μεταφοράς της σεξουαλικής κατάκτησης του 'θηλυκού χαρακτήρα', δηλαδή του εντυπωμένου ως 'αδύναμου Άλλου'. Είναι ένα σημείο όπου η κλασική πατριαρχική παιδεία αξιοποιείται κι ένα σημείο παράλληλα πάνω στο οποίο η ελληνική στάση προσομοιάζει της γενικότερης δυτικής: οι γυναίκες ρομνί – τουλάχιστον για να ενταχθεί η απεικόνιση τους στο μέινστριμ ελληνικό σύμπαν – απεικονίζονται ως όμορφες και έτοιμες να ερωτευτούν 'καθαρόαιμους έλληνες' αλλά και να επιφέρουν καταστροφές τόσο στο οικογενειακό τους περιβάλλον όσο και στο περιβάλλον των εραστών τους.

Φυσικά, όμως, η παρακολούθηση ενός τέτοιου σίριαλ έχει και μεγάλα θετικά για έναν έλληνα ή μια ελληνίδα. Μπορεί έπειτα να καυχηθεί ότι έχει διεισδύσει και στην 'κουλτούρα των ρομά', μια διατύπωση ούτως ή άλλως μεταφυσική βέβαια αν αντιληφθεί κανείς/καμιά την πολυπλοκότητα, την τοπική ρευστότητα και την ποικιλία αυτού που ονομάζει 'κουλτούρα ρομά', αλλά επίσης μια διατύπωση ενδεικτική για το 'βάθος' και την στερεοτυπίλα της σύγχρονης νεοελληνικής σκέψης που μπερδεύει τον κοσμοπολίτικο τουρισμό με τον αντι-ρατσισμό και την κατανάλωση του εξωτικού φολκλόρ με την ετερότητα. Η συζήτηση, όμως, περί «κουλτούρας Ρομά», για να μην αδικήσουμε κι αυτούς που έχουν κάνει επάγγελμα τον (αντι)ρατσισμό τους, θα έπρεπε να αναφέρουμε πως διαδίδεται και στα πανεπιστημιακά φυτώρια της χώρας, εκεί όπου στελεχώνονται οι διάφορες ΜΚΟ και εκεί όπου φυτρώνουν οι διάφοροι 'τσιγγανο-λόγοι', βρίσκοντας αργότερα μια καλή δουλειά κοντά ή μέσα στον κρατικό μηχανισμό, μια δουλειά που να 'χει μέσα 'πολυπολιτισμικότητα', 'γκέτο' και 'λύσεις σε προβλήματα κρατικής διαχείρισης'. Έτσι, λοιπόν, έγινε και με την υπόθεση που κωδικοποιήθηκε ως εθνικό άγχος για την παιδική υποκειμενικότητα της 'μικρής Μαρίας': κάποιος έβλεπε ως πρόβλημα τον νομαδισμό και κάποιος άλλος την ελλιπή εκπαίδευση των Ρομά, η μία έβρισκε ως πρόβλημα τις ελλιπείς ελεγκτικές αρμοδιότητες των δήμων σχετικά με τα πιστοποιητικά γεννήσεων που τους παρέχουν και άλλος το παρεμπόριο παιδιών, ο πολεοδόμος συζητούσε για τις χωροταξικές διακρίσεις εις βάρος των Ρομά κι ο εγκληματολόγος μιλούσε, πάντα επίκαιρα, για την εγκληματικότητα τους. Να μην τα πολυλογούμε. Χίλιες δυο μαλακίες κατατέθηκαν δημοσίως, μαλακίες μάλιστα που γνωρίζουν ακόμα κι αυτοί που τις ξεστόμισαν (π.χ. «χαμόγελο του παιδιού») πως είναι μαλακίες, μα αυτό ποτέ δεν ήταν το πρόβλημα μιας και η αληθινή λειτουργικότητα τους ήταν να αποτελέσουν τα ιντελεκτσουάλ εξαπτέρυγα που συνόδευαν τους αστυνομικούς ελέγχους των καταυλισμών αλλά και την πρόσκαιρη εκτόνωση του ελληνικού πληθυσμού ενόψει σώρευσης κάποιων πογκρομιακής ποιότητας συναισθημάτων του.
Περιττό να πούμε, τέλος, ότι οι χίλιες δυο μαλακίες που ειπώθηκαν για τους ρομά δε νοιάστηκαν να περιλάβουν σε κανένα βαθμό τον λόγο των ίδιων των Ρομά, οι οποίοι – όπως και στην περίπτωση του αντιρατσιστικού νομοσχεδίου για το οποίο δεν ζητήθηκε ποτέ η γνώμη των μόνων που αφορά, των μεταναστών – αντιμετωπίστηκαν ως «πρόβλημα» (για τους έλληνες) και παρέμειναν καταδικασμένοι στην αφάνεια. Και η μόνη διέξοδος απ' την αφάνεια που απολάμβαναν ήταν βέβαια οι φωτογραφίες της ΓΑΔΑ…

Δεν το λέμε αυτό γιατί θα προτιμούσαμε οι τσιγγανο-λόγοι/ες και όλων των ειδών οι αριστεροί ειδικοί να ξεχυθούν στα προάστια και να γεμίσουν με την χαρτούρα των ερωτηματολογίων τους, των ποιοτικών και των ποσοτικών τους αναλύσεων και έπειτα των περίπλοκων επεξηγήσεων τους τα ήδη απασχολημένα μυαλά των κατοίκων των καταυλισμών. Θα αρκούσε «οι ειδικοί» να κοιτάξουν μέσα τους, πρώτα σε οικογενειακό κύκλο, μετά σε φιλικό, έπειτα εργασιακό και πάει λέγοντας, μέχρι – λέμε τώρα – που να βρουν και τις βρώμικες ιστορίες αυτού του κράτους, για να καταλάβουν που διάολο ανθίζουν τα αντι-ρομά ανέκδοτα, αστεία και ατάκες, από που διάολο βάζει βενζίνη η ρατσιστική μηχανή. Γιατί εκεί κυκλοφοράνε συνήθως οι βρωμιές: στα απλά και καθημερινά μυαλά. Είναι όλα ήδη εκεί έξω. Και φυσικά είμαστε σίγουροι/ες ότι δεν θα το κάνουν κάτι τέτοιο ούτε οι αριστεροί ειδικοί ούτε οι 'δεν-θέλω-να-χάσω-την-θεσούλα-μου' ακαδημαϊκοί. Γιατί αυτή είναι μια δουλειά για ανθέλληνες αντιφασίστες κι ανθελληνίδες αντιφασίστριες.

ΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΝΕΑΡΟ ΑΝ

Χρησιμοποιησε οπου και οταν ταιριαζει τη λεξη «ολοκαυτωμα». Πχ. ολοκαυτωμα στις εργατικες σχεσεις (για εναν αντεργατικο νομο), ολοκαυτωμα στο ταδε εργοστασιο (για τις απολυσεις εκει), ολοκαυτωμα στο δημοσιο (για την μειωση μισθων), ολοκαυτωμα στις συνταξεις (για τις περικοπες), ολοκαυτωμα στα μμμ (για την αυξηση των εισιτηριων) κλπ, για να αναφερουμε μερικα μονο απο την πληθωρα καταλληλων παραδειγματων. Οταν μαλιστα μπαινει αυτη η λεξη στον τιτλο του κειμενου σου, αυτο γινεται πιο βαρβατο. Οσο για το αν ο αναγνωστης αρχιζει να καταλαβαινει οτι οι θαλαμοι αεριων ηταν κατι σαν απολυσεις η κατι σαν δραστικη μειωση μισθων κλπ, αυτο δεν μπορει να ειναι δικο σου θεμα.

Φυσικα ειναι αυτονοητο οτι πρεπει να δηλωνεις παντου και παντα οτι δεν εισαι αντισημιτης. Κατι παρομοιο δηλαδη με αυτο που διατυμπανιζεται οτι «οι ελληνες δεν ειναι ρατσιστες».

Χρησιμοποιησε τη λεξη «εβραιοι» οχι μονο οταν καταφερεσαι εναντια στο Ισραηλ αλλα και οταν θελεις να δειξεις αναγλυφα την καταστροφικη συνεπεια των μνημονιων η τις πλεκτανες της διεθνους συνωμοσιας εναντια στον απαραμιλλο ελληνικο λαο που βρισκεται παντα στο ρολο του θυματος. Το λιγοτερο ειναι να χαρακτηρισεις τον λαο σου σαν τον «εβραιο του σημερα». Περναει παντα.

Οταν εισαι αναγκασμενος να εκφρασεις την αλληλεγγυη σου προς καποιον διωκομενο απο την χρυση αυγη εβραιο, σιγουρεψου πρωτα αν αυτος εχει δηλωσει οτι ειναι αντισιωνιστης και μετα πραξε το καθηκον σου. Π.χ. μια συμπαρασταση στον προεδρο του Κεντρικου Ισραηλιτικου Συμβουλιου (ΚΙΣ) της ελλαδας θα ηταν απαραδεκτη, μιας και αυτος δεν εχει κανει ποτε του κριτικη στο Ισραηλ.

Γενικα σε προτρεπουμε να δειχνεις συμπαθεια προς τους εβραιους, ιδιαιτερα οταν αυτοι ειναι νεκροι. Ετσι αποφευγεις τις οδυνηρες εκπληξεις αλλα παραλληλα κανεις και το ανθρωπιστικο σου καθηκον.

Απο τους ζωντανους εβραιους να απαιτεις να παρουν θεση για καθε συμβαν στη μεση ανατολη (μεταξυ μας τωρα, δεν ενδιαφερει αν παρουν θεση η οχι, το βασικο ειναι να παρουν θεση εναντια στο Ισραηλ). Αυτη η απαιτηση μπορει σημερα να επεκταθει στα στρατοπεδα κρατησης μεταναστων (τα οποια να ονομαζεις παντα «στρατοπεδα συγκεντρωσης», ξερεις γιατι), στις εξεγερσεις ελληνικων τοπικων κοινωνιων (με η χωρις την χ.α. σαν δεκανικι), εναντια στους προσφυγες/μεταναστες κλπ, μιας και ως γνωστον, οι εβραιοι λογω της πλουσιας εμπειριας απο τους διωγμους που υπεστησαν, ειναι υποχρεωμενοι να παιρνουν παντα θεση σε τετοια γεγονοτα.

Αν εισαι ποδοσφαιροφιλος και θελεις να διαμαρτυρηθεις για τα εγκληματα του Ισραηλ σε εναν αγωνα ελληνικης ομαδας με την Μακαμπι, δηλωσε πρωτα οτι δεν εισαι αντισημιτης κλπ και μετα μπορεις να πεις οτι σου κατεβει.

Οποια ατομα την βρισκουν (φτιαχνονται) με τους ελ.ερ. (ελληνοεργατες) ειτε στην μαρξιστικη τους, ειτε στην αναρχικη τους εκδοση (εργατικη ταξη, λαικη κουζινα, ταξικη συνειδηση, λαϊκο παζαρι κλπ), ειναι απαραιτητο να αποφευγουν την μελετη των συγγραμματων του Αβρααμ Μπεναρογια για το εργατικο κινημα της ελλαδας, οχι μονο επειδη ηταν εβραιος αλλα επειδη ηταν και βουλγαρος. Ασε που ειναι και πολλοι τομοι. Ο κορδατος φτανει και περισσευει. Το οτι ο Μπεναρογια μπερδευτηκε με κατι Φεντερασιον, με κατι καπνεργατες π.χ. τον Γιονα (επισης εβραιος), ηγετη τοτε του συνδικατου καπνεργατων και ιδρυσε το ΣΕΚΕ (το μετεπειτα κκε), δεν τον απαλλασσει ουτε απο τις ευθυνες του, ουτε απο την καταγωγη του. Ασε που ηταν και οπορτουνιστης/ρεφορμιστης (να λεγεται κι αυτο, ωστε να δινεται και μια επαναστατικη χροια στην απαξιωση του). Το πολυ πολυ να ονομαστει καμια αιθουσα εργατικου κεντρου με το ονομα του. Φτανει και περισσευει.

Αν συνηθιζεις να αναρχιζεις η να αντιεξουσιαζεσαι καθημερινα η τα σαββατοκυριακα, οφειλεις να κρατας ισες αποστασεις οταν πχ ανατιναζεται ενα σχολικο λεωφορειο στο Τελ Αβιβ η οταν πεφτει καμια οβιδα σε κατοικημενη περιοχη του Ισραηλ. Στην αναγκη, αγνοησε το γεγονος. Αν ουτε αυτο φτανει, να μιλησεις σθεναρα για την παγια θεση σου εναντια σε ολα τα κρατη και εξουσιες κλπ, ειναι μια καλη διεξοδος. Να σημειωσουμε οτι παρομοια γεγονοτα μπορουν να χρησιμοποιηθουν καλλιστα και για μια σειρα ομαδες και ατομα και σαν καταγγελλια εναντια στους ισλαμιστες, στους φονταμενταλιστες κλπ. Ετσι μπορει ενα τετοιο γεγονος να ειναι μια καλη και, απο ηθικης αποψης, αμεμπτη ευκαιρια να τα βαλει κανεις με τους αραβες, τους μουσουλμανους κλπ.

Αν ολα αυτα σου ειναι δυσκολα η κουραστικα, υπαρχουν φυσικα και οι κλασσικες μορφες εκφρασης και διαμαρτυριας, οπως μια διαδηλωση εναντια στην ισραηλινη πρεσβεια, μια αναλυση για την εβραικη συνωμοσια (σορος, ροτσιλντ κλπ.) εναντια στον ελληνικο λαο, ενα ξεσκεπασμα του χωρου του θεαματος (πχ. χολιγουντ) η των διεθνων μμε σαν κατευθυνομενα απο το εβραικο λομπυ κλπ. Αν εχεις την εκτιμηση οτι αυτα ειναι τετριμενα και ευαλωτα η οτι εχουν ξεφτισει, κανε το τοτε εμμεσα, μιλωντας για τον διεθνη καπιταλισμο, για τον αμερικανικο ιμπεριαλισμο, για το τραπεζικο κεφαλαιο, για lehman και τα αδελφια του κλπ. Και φυσικα μην ξεχασεις την wall street! Το ωραιο σε αυτην την περιπτωση ειναι οτι δεν εισαι αναγκασμενος ουτε καν να αναφερεις την λεξη «εβραιοι». Ο ελληνας αναγνωστης εχει την πολιτικη οξυδερκεια να καταλαβαινει τι εννοεις.

Εδικα αν εισαι ηγετικο στελεχος αριστερου κομματος, ειναι καθηκον σου να μπουκοταρεις το καλεσμα του ΚΙΣ για την ετησια τελετη μνημης του Ολοκαυτωματος οταν καλει ταυτοχρονα και τον πρεσβη του Ισραηλ, διαμαρτυρομενος ετσι για τα εγκληματα του Ισραηλ εναντια στους Παλαιστινιους. Με σταθεροτητα να απαιτησεις την απομακρυνση του ισραηλινου διπλωματουχου, αλλιως να απουσιασεις απο την εκδηλωση. Αν ειναι δυνατον δηλαδη να αφησουμε τους εβραιους να αποφασιζουν οι ιδιοι για την μνημη τους.

Ε ΕΝΑΝ ΝΤΙΣΗΜΙΤΗ

Αν τωρα ανηκεις στον ακαδημαικο χωρο και θελεις να σταδιοδρομησεις, σου συνιστουμε μια διδακτορικη μελετη για τον εκτοπισμο και την εξοντωση των ελληνων εβραιων, ιδιαιτερα της θεσσαλονικης. Χαρη στις επιπονες και επιμονες προσπαθειες των γερμανων και το σιγονταρισμα τους απο ελληνες χριστιανους, υπαρχει μπολικο υλικο, ειναι ευκολο. Αν μαλιστα απαριθμησεις λεπτομερειακα το πως σωθηκαν οι εβραιοι απο τους χριστιανους συμπατριωτες τους, εισαι μεσα. Προσοχη ομως στις παγιδες της αριθμητικης. Οταν εγινε το ιδιο στην γερμανια και δηλωναν μαζικα ποσους εβραιους εσωσαν, βγηκε οτι ο αριθμος των εβραιων που δηλωσαν οτι εσωσαν ηταν μεγαλυτερος απο τον αριθμο που εξοντωθηκαν. Για αυτο παρε υποψη σου οτι εδω οι κακες γλωσσες (πχ. το ΚΙΣ) μιλανε για ενα ποσοστο εξοντωσης πανω απο 92%. Οποτε αν βγει απο τις εμπεριστατωμενες επιστημονικες ερευνες σου ενα ποσοστο διασωσης πανω απο το 8%, κατεβασε το ποσοστο εξοντωσης. Ετσι σωζεις και εσυ κατι, τους κανονες της αριθμητικης.

Οπως τονισαμε στην αρχη, θα σε συμβουλευαμε να περιοριστεις στους νεκρους εβραιους και να μην επεκταθεις στους επιζωντες η στους απογονους τους. Ακομα πιο σημαντικο ειναι να μην ασχοληθεις με τις αποζημιωσεις τους, με τα αριοποιημενα μαγαζια και σπιτια τους, με το ρολο των ελληνων χριστιανων στην απαλλοτριωση των περιουσιων τους, με την σταση σιγης της αριστερας τοτε στον εκτοπισμο τους, με τις εβραικες ταφοπλακες που στολιζουν σημερα κτισματα, αυλες και σκαλες, και προ παντος να μην βαλεις το θεμα του αριστοτελειου πανεπιστημιου. Αλλα ουτε και με συγχρονα γεγονοτα οπως η βεβηλωση του μνημειου του Ολοκαυτωματος, η αναγραφη επαναστατικων συνθηματων σε συναγωγες, οι νυχτερινες επισκεψεις σε εβραικα νεκροταφεια, δικες πλευρη κλπ να ασχοληθεις. Για Ισραηλ ουτε για κατι θετικο, ουτε καν ουδετερο να γινεται λογο στις υποσημειωσεις σου, ωστε να μην κηλιδωθει η καινοτομικη σου ερευνα. Ολα τα αλλα επιτρεπονται και αποκτουν βαρυνουσα σημασια οταν συνοδευονται απο ακαδημαϊκα συνεδρια, επιστημονικες μελετες κλπ. Αν κρατησεις αυτους τους κανονες, η ακαδημαϊκη σου σταδιοδρομια ειναι εξασφαλισμενη.

Αν εισαι βιβλιοφιλος, να παραμεινεις πιστος στις μεχρι τωρα προτιμησεις σου και να μην ασχοληθεις ουτε με αφηγησεις επιζωντων, ουτε με συγγραμματα, ειτε ιστορικα, ειτε εμπειρικα, ειτε φιλοσοφικα που ασχολουνται με την Shoah, δηλαδη με το Ολοκαυτωμα (οχι αυτο οπως αναφερθηκε στην αρχη, το αλλο, ξερεις, αυτο με τα κρεματορια). Αυτη η ενασχοληση ειναι επιζημια. Ιδιαιτερα να αποφευγεις τον Πριμο Λεβι, τον Ζαν Αμερυ, τον Σαρτρ, τον Αντορνο και μια σειρα ακομα συγγραφεις που λογω χωρου δεν θα τους απαριθμησουμε. Οι ηδη αποκτημενες γνωσεις σου απο συζητησεις και περιοδικα (ιδιαιτερα οταν εχουν και φωτογραφιες, εστω και ασπρομαυρες απο αουσβιτς η νταχαου), ειναι πανω απο αρκετες για να εχεις μια ολοκληρωμενη και προ παντων εμπεριστατωμενη εικονα του συμβαντος. Περισσοτερα δεν χρειαζονται, φερνουν μονο σκοτουρες και περιεχουν τον κινδυνο να ταραχτουν οι σταθερες βασεις της ιδεολογιας σου. Υπαρχει δηλαδη αμεσος κινδυνος να μπερδευτεις, πραγμα καταστροφικο για την επανασταση σου, που οπου να 'ναι θα ερθει.

Αν παλι κατα τυχη πεσεις σε καμια ομαδα η σε κανενα ατομο που υποστηριζει την υπαρξη του Ισραηλ η τασσεται εναντια στον αντισημιτισμο και στον αντισιωνισμο, υπαρχουν δυο δυνατοτητες αντιμετωπισης τετοιων φαινομενων: Η μια ειναι η γνωστη, να τους καταγγειλλεις δηλαδη σαν πρακτορες της πρεσβειας, σαν σιωνιστες προβοκατορες κλπ. Επειδη αυτη η λυση εχει γινει ιδιαιτερα βαρετη (ουτε αυτοι που τα γραφουν δεν τα διαβαζουν), συμβουλευουμε αλλες μεθοδους αν δεν μπορεις να τους αγνοησεις, π.χ. να κανεις μια βαρυγδουπη αναλυση της μονοπλευρης στασης τους, της φασιστοειδους, φιλοιμπεριαλιστικης, φιλοαμερικανικης, νεοταξικης αντιληψης τους και να την πλασαρεις στις εφημεριδες και στο διαδικτυο. Προσοχη ομως. Κατι τετοιο εχει περαση μονον οταν δηλωνεις αντιφασιστας, αναρχικος, αντιεξουσιαστης, ριζοσπαστης αριστερος κλπ. Αλλιως θα σε περασουν για χρυσαυγιτη λογω ταυτισης επιχειρηματων. Αν μαλιστα εισαι και ιδιαιτερα κινηματακιας, να πλασαρεις οπωσδηποτε τον ισχνο αριθμο των μελων των ομαδων αυτων, καθησυχαζοντας ετσι το κοινο σου οτι δεν ειναι κινδυνος και να απαριθμησεις τις δικες σου δρασεις και παρασημα που κερδισες στις οδομαχιες, σε αντιθεση με τα ελαχιστα που εχουν κανει αυτοι. Ετσι τους απαξιωνεις στα ματια των οπαδων σου και προφυλασσεις τους νεωτερους απο τυχον ολεθρια παραπατηματα σε αυτην την κατευθυνση.

Οπλισμενος με τις συμβουλες αυτες, ειναι σιγουρο οτι θα εχεις επιτυχια και θα ξεπερασεις την κριση σου, ακομα και την οικονομικη.

ΥΓ1. Ολα τα γεγονοτα και οι εκφρασεις στα οποια αναφερεται το σχολιο, ειναι παρμενα απο ελληνικα μμε συμπεριλαμβανομενου και του διαδικτυου.
ΥΓ2. Στο κειμενο αυτο οπως και στα επομενα αυτης της στηλης, παραβιαζονται κανονες της ελληνικης γραμματικης, πχ. καταργουνται οι τονοι. Θα μπορουσε αυτο να αιτιολογηθει με την αποδομηση της ελληνικης γλωσσας ... η απλως λογω τεμπελιας. Μια αλλη παραβιαση ειναι η γραφη με αρχικα κεφαλαια επιλεγμενων ονοματων και κυριων λεξεων κατα γουστο, εκτιμηση κλπ (το θεμα με τα υπολοιπα κεφαλαια γραμματα, πχ. μετα την τελεια, παραμενει προς το παρον ανοιχτο).

ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Κάθε μορφή εγκλεισμού είναι πράξη βίαιη, εκδικητική, καταναγκαστική κι επιλεκτικά απορρίπτει τα έγκλειστα άτομα απ' την ανθρώπινη κοινότητα. Εκτός απ' την στέρηση της ελευθερίας απαξιώνει κι ευτελίζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Υπάρχουν πολλές μορφές εγκλεισμού, φυλακές, αναμορφωτήρια, ψυχιατρικών εγκλεισμών (ψυχιατρεία) κ.λ.π.

Υπάρχουν και τα στρατόπεδα κράτησης στα οποία συγκεντρώνουν, όσους μετανάστες και πρόσφυγες συλλαμβάνουν από εφόδους (σκούπα) ή επιχειρήσεις «ξένιος Ζευς» ή όσους έχουν διασωθεί απ' τα περάσματα στα οποία έχουν προσπαθήσει να εισέλθουν στη χώρα.

Τα στρατόπεδα κράτησης σήμερα, είναι αποτέλεσμα ενός άτυπου πολέμου και οι κρατούμενοι υπάρχουν σαν αιχμάλωτοι αυτού του πολέμου. Εκτός από τους πρόσφυγες που προέρχονται από εμπόλεμες περιοχές που κυνηγημένοι προσπαθούν να ξεφύγουν, υπάρχουν κι οι μετανάστες που φεύγουν από καθεστώτα με τέτοια οικονομική ανισότητα που τους στερεί ακόμη και την επιβίωση. Υπάρχουν αντικαθεστωτικοί που στα απολυταρχικά καθεστώτα των χωρών τους έχουν κυνηγηθεί, βασανιστεί, φυλακιστεί τόσο οι ίδιοι όσο και οι οικογένειες τους. Κανείς δεν φεύγει μ' αυτό τον τρόπο, με τέτοιες κακουχίες έτσι για πλάκα. Αλλά σε συνέχεια ενός άνισου πολέμου, η μεταχείριση τους στην ελλάδα λίγο διαφέρει από τις περιοχές που έχουν διαφύγει.

ΑΜΑΧ &

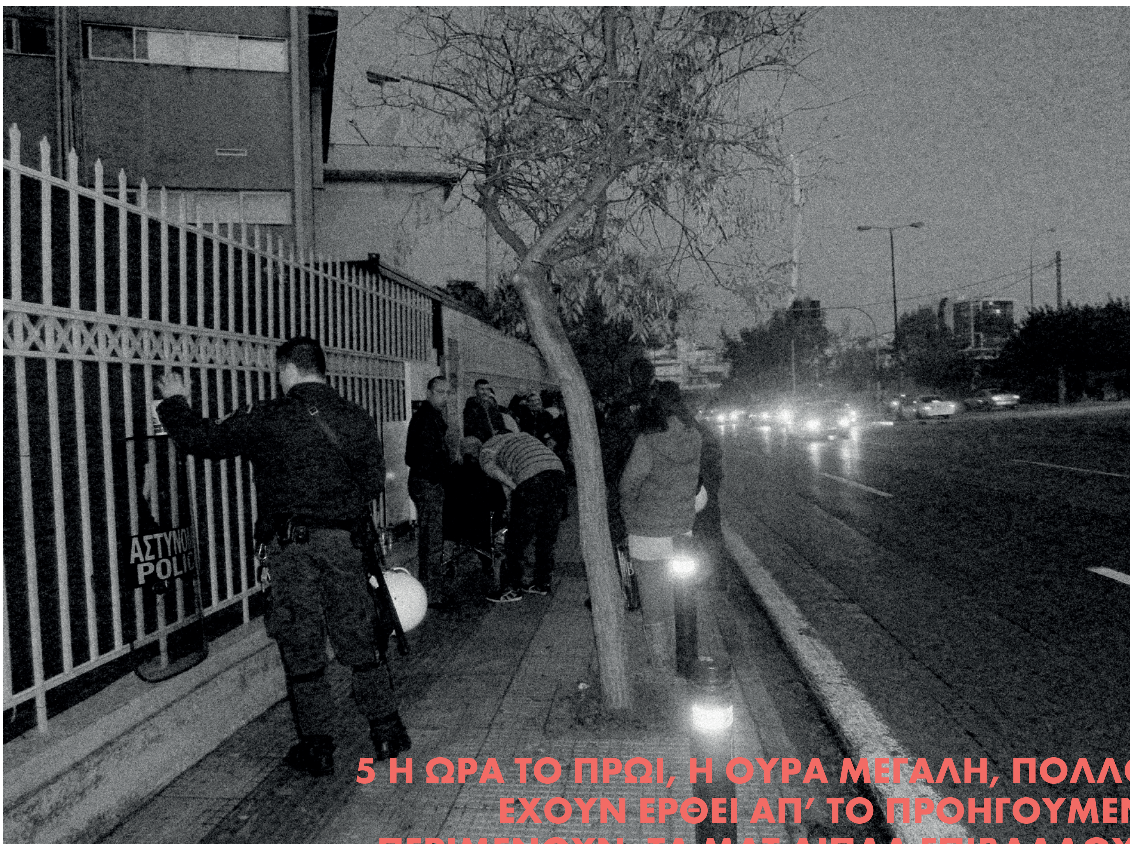
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ, ΕΙΝΑΙ ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΕΧΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΑΣΥΛΟΥ, ΕΔΩ ΚΑΤΑΤΙΘΕΝΤΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΔΕΙΑ ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ Η ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ. ΟΙ ΟΥΡΕΣ ΓΝΩΡΙΜΕΣ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ

Α ΚΡΑΤΗΣΗΣ,

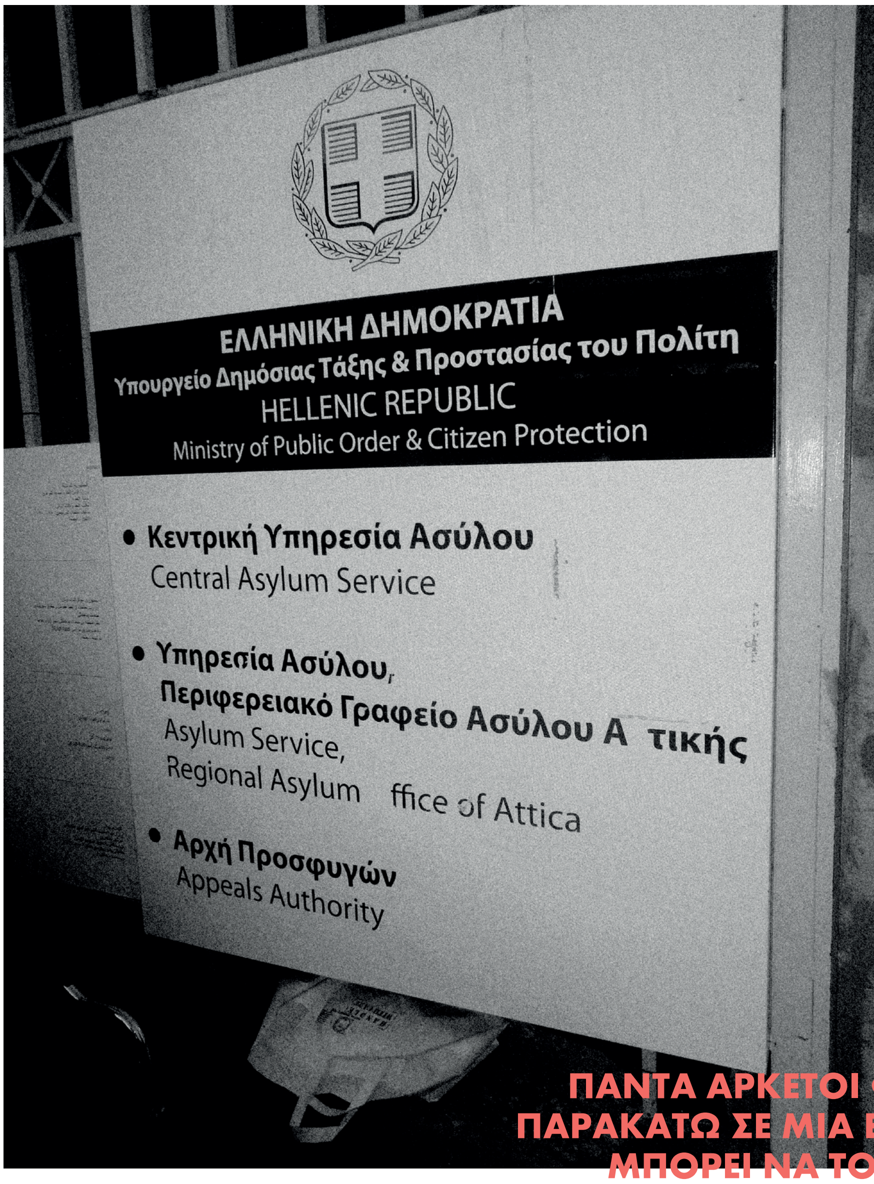
Χιλιάδες έχουν πνιγεί στα νερά της μεσογείου, στο αιγαίο, στο ιόνιο. Πρόσφατο παράδειγμα το ναυάγιο στο ιόνιο, κοντά στην Λευκάδα στις 16 Νοέμβρη. Μέχρι στιγμής 12 άτομα έχουν βρεθεί πνιγμένα, ανάμεσα τους ανήλικα παιδιά, βρέφη και μια οικογένεια ολόκληρη που τα νερά του ιονίου έγινε ο τάφος τους. Το ελληνικό λιμενικό βυθίζει τις βάρκες κι είναι υπεύθυνο γι' αυτά τα εγκλήματα. Οι έλληνες φρουροί των συνόρων είναι υπεύθυνοι όταν συλλαμβάνουν και επαναπροωθούν πίσω τους κυνηγημένους, όταν στα ορμητικά νερά του Έβρου βυθίζουν τις βάρκες κι εκεί έχουν πνιγεί πολλοί άνθρωποι. Υπάρχουν πολλές μαρτυρίες, αλλά καμιά καταδίκη των εγκληματιών.

"Μαζί μας ήταν μια οικογένεια, ένα ανδρόγυνο με δυο κόρες. Ο άντρας είπε στους αστυνομικούς: "Βοηθήστε μας, έχω την οικογένεια μου μαζί". Ορκίζομαι στο θεό, δεν έχω ξαναδεί στην ζωή μου άνθρωπο να τρώει τόσο ξύλο. Τον έριξαν κάτω και του πατούσαν το κεφάλι, τον κλοτσούσαν, τον χτυπούσαν με την λαβή του όπλου. Αυτό κράτησε μισή ώρα. Έπειτα άρχισαν να κλωτσάνε την γυναίκα. Ύστερα πήραν γυμνά καλώδια και τους χτυπούσαν μ' αυτά. Ορκίζομαι, ήταν έλληνες αστυνομικοί. Τότε άρχισαν με μας. Μας χτυπούσαν τον έναν μετά τον άλλον μέχρι που ήρθαν τ' αυτοκίνητα."

ΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

5 Η ΩΡΑ ΤΟ ΠΡΩΙ, Η ΟΥΡΑ ΜΕΓΑΛΗ, ΠΟΛΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΧΟΥΝ ΕΡΘΕΙ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΒΡΑΔΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ, ΤΑ ΜΑΤ ΔΙΠΛΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΗΝ "ΤΑΞΗ" ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ, ΒΡΙΖΟΥΝ. ΚΑΠΟΙΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΕΙ ΠΩΣ ΣΕ ΤΕΤΟΙΟΥΣ ΤΣΑΜΠΟΥΚΑΔΕΣ ΕΧΟΥΝ ΣΠΡΩΧΤΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΚΙ ΕΤΣΙ ΕΧΕΙ ΠΑΕΙ ΧΑΜΕΝΟΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΑΝ

ΠΑΝΤΑ ΑΡΚΕΤΟΙ ΦΕΥΓΟΥΝ ΑΠΡΑΚΤΟΙ, ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΣΚΟΥΠΑ, ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΑΒΟΥΝ ΣΑΝ "ΛΑΘΡΑΙΟΥΣ" ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΕΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ 18 ΜΗΝΕΣ ΣΕ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ Η ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Η μαρτυρία είναι πρόσφατη και δημοσιεύθηκε στον καθημερινό ελληνικό τύπο. Πρόκειται για Σύρο πρόσφυγα, είναι ένας από τους 150 που “εξαφάνισε” η ελληνική αστυνομία στις 12 Νοεμβρίου 2013. Εκπρόσωποι οργανώσεων Μ.Κ.Ο. μίλησαν μαζί τους, όταν ήταν συλληφθέντες σ’ ελληνικό έδαφος, παρ’ όλα αυτά η αστυνομία, αρνείται ότι υπήρξαν ποτέ!!! Οι πρόσφυγες κρατούνταν σε περιοχή του Έβρου, φυσικά η ελληνική αστυνομία τους επαναπροώθησε στην Τουρκία, αλλά όταν ρωτήθηκε από οργανώσεις για την επανοπροώθηση δεν “ήξερε τίποτα”. Miracolo!!! 150 άνθρωποι διακτινίστηκαν… Ο μάρτυρας σε τηλεφωνική επικοινωνία από την Τουρκία, μεταξύ άλλων έδωσε την παραπάνω μαρτυρία.

Εκτός από τα κατά καιρούς ναυάγια και περιστατικά που αποκαλύπτονται περιοδικά, υπάρχουν κι άλλα που δεν έχουν γίνει γνωστά, έτσι μπορούμε να μιλήσουμε για χιλιάδες νεκρών, τα τελευταία 20 χρόνια στα σύνορα της ελλάδας.

Όλοι αυτοί οι κυνηγημένοι και βασανισμένοι άνθρωποι, χαρακτηρίζονται σαν «παράνομοι», είναι παρανομία η ανθρώπινη υπόσταση! Πνίγονται, πεθαίνουν χωρίς όνομα, χωρίς προσωπική ιστορία, χωρίς τίποτα. Αριθμοί σ’ έναν εγκληματικό παραλογισμό που δυστυχώς έχει γίνει κοινωνικά αποδεκτός, που τους θεωρεί παράνομους κι έτσι κατά κάποιο τρόπο, είναι «φυσικό» και να πεθαίνουν και να φυλακίζονται με μόνο έγκλημα την παράνομη ανθρώπινη υπόσταση τους, σ’ ένα κόσμο τόσο αντεστραμμένο, τόσο νοσηρό, που ειλικρινά δεν ξέρω μετά απ’ όλα αυτά, κατά πόσο μπορεί να ξεφύγει απ’ αυτή τη νοσηρότητα.

«Το έθνος είναι το αποτέλεσμα του κράτους και όχι η αιτία. Είναι το κράτος που δημιουργεί το έθνος και όχι το έθνος που δημιουργεί το κράτος… Το έθνος υπόκειται πάντα σε πολιτικές θεωρήσεις, βασισμένες σε συγκεκριμένους πολιτικούς λόγους πίσω από τους οποίους καλύπτονται πάντοτε τα συμφέροντα των προνομιούχων μειοψηφιών». —*Ρούντολφ Ρόκερ*

Το έθνος είναι λοιπόν εκείνο το κατασκευασμένο, το ψευδές ιδεολόγημα που ξεχωρίζει ανθρώπους, αναλόγως των συμφερόντων του κράτους. Είναι υπεύθυνο για την αποκοίμιση των μαζών, δίνοντας τους μια πλαστή ταυτότητα ώστε να μπορούν να σκοτώνουν ελεύθερα και περήφανα οτιδήποτε, τους υπαγορεύει σαν εχθρό. Στο όνομα του έθνους και της πατρίδας έχουν γίνει και γίνονται οι καταστροφικότεροι πόλεμοι στην ιστορία της ανθρωπότητας. Στην ψευδολογική του έθνους κατασκευάζονται τα σύνορα.

Τα σύνορα που επιχειρούν να διασχίσουν χιλιάδες άνθρωποι, που για το έθνος-κράτος θεωρούνται εχθροί και απειλή.

Μετά από πρόσφατη ερώτηση (4 Σεπτέμβρη) βουλευτών του σύριζα, ο Δένδιας έδωσε στοιχεία για τα κέντρα κράτησης και τους χώρους που κρατούνται μετανάστες και πρόσφυγες, ανεξαρτήτως φύλου και ηλικίας. Αυτά τα στοιχεία δεν μπορούμε να τα λάβουμε σαν πραγματικά, αλλά δεν είμαστε και σε θέση να τα ψάξουμε επακριβώς γιατί δεν επιτρέπεται η είσοδος σε τέτοιους χώρους.
Σύμφωνα μ' αυτά, υπάρχουν σήμερα γύρω στους 10.357 κρατούμενους σε χώρους κράτησης, σε όλη την χώρα. Ο αριθμός αυτός όπως είπα είναι απλά ενδεικτικός, αλλά όχι πραγματικός, σίγουρα είναι μεγαλύτερος.

Οι χώροι κράτησης αρχίζουν από τα υπόγεια των αστυνομικών τμημάτων, όπου είναι στην ουσία σταύλοι, βρώμικες αποθήκες, χωρίς ούτε παράθυρα κι εκεί βρίσκονται για πολλούς μήνες μετανάστες, κρατούμενοι και οι ξυλοδαρμοί μέχρι σοβαρών τραυματισμών από τους μπάτσους είναι σύνηθες φαινόμενο, ως τα στρατόπεδα κράτησης. Δεν τους επιτρέπονται τα επισκεπτήρια, παρά μόνο μετά από ειδικές άδειες και κατά περίσταση.

Το στρατόπεδο Κορίνθου είναι από τα πιο σκληρά κι άθλια. Κάποιες εξεγέρσεις που έχουν γίνει, έχουν κατασταλεί άγρια από τα ΜΑΤ. Στις 18 Νοεμβρίου του 2012 σε μια τέτοια εξέγερση, τραυματίστηκαν από τα ΜΑΤ τουλάχιστον 10 μετανάστες-κρατούμενοι. Τον Απρίλη του 2013 κι ενώ 65 κρατούμενοι ξεκινάνε απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για την μακροχρόνια κράτηση τους, οι μπάτσοι ρίχνουν χημικά μέσα στους χώρους που κρατούνται και η καταστολή της διαμαρτυρίας είναι βίαιη. Πολλές απόπειρες αυτοκτονίας έχουν επιχειρηθεί σ' αυτό το στρατόπεδο, στο μοναδικό στρατόπεδο κράτησης στην ελλάδα που ενώ δεν υπάρχει γιατρός ούτε για δείγμα, υπάρχει μια μόνιμη διμοιρία ΜΑΤ στο προαύλιο. Στο στρατόπεδο Κορίνθου που ο διοικητής του αποκαλεί τους κρατούμενους «αρουραίους».

Σ' αυτό το στρατόπεδο που για όποιον μπορεί να το επισκεφθεί η πρώτη εικόνα από τους κρατούμενους είναι πως όλοι είναι υποσιτισμένοι με αβιταμίνωση. Έλκη γύρω απ' τα χείλη, πρησμένα ούλα, η σίτιση δεν περιλαμβάνει φρούτα και λαχανικά, αυτά απαγορεύονται, αδιευκρίνιστο γιατί, δεν υπάρχει καμιά σοβαρή δικαιολογία. Όλοι οι κρατούμενοι, μα όλοι είναι άρρωστοι, οι περισσότεροι υποφέρουν από μεταδιδόμενα νοσήματα, ηπατίτιδες κλπ. Και η εξάπλωση τους κάτω απ' αυτές τις συνθήκες φτάνει την μορφή επιδημίας. Κατά δήλωση των υπευθύνων ο χώρος μπορεί να δεχθεί περίπου 800 άτομα, αλλά τον Απρίλη του 2013 κρατούνταν 2.000.

Πρόκειται για κτίρια που το καθένα έχει ένα προαύλιο περιφραγμένο. Σ' αυτά τα κτίρια δεν μπαίνει κανείς μέσα, παρά μόνο οι κρατούμενοι. Ακόμη κι οι κοινωνικοί λειτουργοί που υπάρχουν εκεί, δέχονται τους κρατούμενους στα γραφεία τους ή τους μιλάνε πίσω από τα συρματοπλέγματα. Κτίρια με σπασμένες τουαλέτες, χωρίς θέρμανση, με υδραυλικά χαλασμένα, σε κάποιες περιπτώσεις με σπασμένα τζάμια, χωρίς κάποια καθαριότητα, αφού στους κρατούμενους δεν παρέχονται τα απαραίτητα για την καθαριότητα, απαγορεύεται ακόμη και χαρτί υγείας να τους παρέχουν. Σ' αυτή τη κατάσταση οι άνθρωποι αναγκάζονται να ζουν για πάνω από χρόνο. Σ' αυτό το καθεστώς οι άνθρωποι, αντιμετωπίζονται σαν θηρία και πρέπει να είναι πολύ δυνατοί σαν χαρακτήρες για να επιβιώσουν, μη ξέροντας αν και πότε θα ξεφύγουν από κει μέσα, μην ξέροντας τι θ' απογίνουν ποια είναι η τύχη τους, ο δρόμος τους. Δεν έχουν όμως όλοι το ψυχικό σθένος, πολλοί έχουν μεγάλες ψυχολογικές διαταραχές κι οι συνθήκες τις επιδεινώνουν, τότε οι υπόλοιποι προσπαθούν να ανεχτούν την διαβίωση μ' αυτούς, είναι κατ' ανάγκη σύντροφοι σ' αυτή την εξαθλίωση. Εκεί την ζωή τους την ελέγχουν και καθορίζουν άλλοι, σ' αυτούς απαγορεύεται η επιλογή.

Πολλοί απ' τους κρατούμενους είναι θύματα φρικτών βασανιστηρίων στις χώρες τους. Τσουβαλιάζονται σε μαζικές συλλήψεις στους δρόμους της Αθήνας και άλλων πόλεων χωρίς διάκριση. Μια κοινωνική λειτουργός στο κέντρο Κορίνθου, είχε μια χαρακτηριστική ιστορία να πει. Νεπαλέζος κρατούμενος βρισκόταν 4 μήνες στο στρατόπεδο και κανείς δεν είχε πάρει χαμπάρι πως είναι ανάπηρος, είχε κομμένο χέρι…

«Μια πράξη βίας, βασανιστήριο, βιασμός, είναι ένα συνεχές βασανιστήριο. Δεν είναι στιγμιαία πράξη. Δεν είναι στιγμιαία πράξη που ξεχνιέται. Το ατύχημά μας, ένα σπάσιμο, ένα κάταγμα που συνέβη έτσι στα ξαφνικά μπορεί να μην μας αφήσει τραύμα ψυχικό. Μια τέτοια ιστορία την οποία το λογικό σου δεν μπορεί να την αναλύσει και να την ξεπεράσει, δεν την περνάς ποτέ. Τα βασανιστήρια αν γίνουνε κάποτε, είναι κάτι που σε συνοδεύει σε όλη σου την ζωή. Δεν ξεχνιούνται.»

Αυτά τα λέει η Μαρία Πίνιου Καλλή, γιατρός κι υπεύθυνη για πολλά χρόνια του κέντρου αποκατάστασης θυμάτων βασανιστηρίων. Τα θύματα βασανιστηρίων πολλές φορές με την σύλληψη τους έχουν κακοποιηθεί και βασανιστεί από τις ελληνικές αρχές. Άλλες φορές έχουν ξεψυχήσει στα χέρια τους και δεν υπάρχει κανείς ούτε να τους αναζητήσει.

Ένας μεγάλος αριθμός προσφύγων και μεταναστών, δεν θέλει να παραμείνει στην ελλάδα, θέλει να φύγει να συνεχίσει το ταξίδι του. Με τη συνθήκη του Δουβλίνου 2 η χώρα εισόδου είναι υποχρεωμένη να εξετάσει την προσφυγή ασύλου. Έτσι παρεμποδίζεται το ταξίδι. Στην ελλάδα, όμως, η χορήγηση ασύλου είναι κάτι εξωπραγματικό και μια ολόκληρη βιομηχανία λειτουργεί πίσω απ' την εικόνα. Από την εποχή που στις ουρές της Πέτρου Ράλλη οι μαφίες σε συνεργασία με τους υπεύθυνους των αρχών, χρεώνανε τις προνομιακές θέσεις για την υποβολή των δικαιολογητικών σε 800 ευρώ περίπου, ως και σήμερα που δημιουργήθηκαν οι επιτροπές ασύλου, παίζουν συνέχεια στις πλάτες των αιτούντων. Ακόμη και η πολυπόθητη ροζ κάρτα που δεν ήταν ούτε καν άδεια παραμονής αλλά έστω ένα νόμιμο έγγραφο, σε ενδεχόμενη σύλληψη στο δρόμο μπορούσε ο κάθε μπάτσος να τη σκίσει μπροστά σου και να ισχυρισθεί πως δε την είχες ποτέ.

Με την σύλληψη τους, ότι χρήματα έχουν πάνω τους τα κατάσχουν οι αρχές, μπάτσοι και υπεύθυνοι, στο στρατόπεδο τους αφήνουν μόνο 50 ευρώ να έχει ο καθένας πάνω του, αν έχει. Κάθε μέρα κάνει την είσοδο του ένα μικρό φορτηγάκι στο στρατόπεδο, το έχει κορίνθιος που κουβαλάει μπισκότα, σοκολάτες και τυποποιημένα τρόφιμα. Όποιος απ' τους κρατούμενους έχει λεφτά, αγοράζει. Οι ίδιοι καταγγέλουν πως τα είδη είναι υπερτιμημένα και πολλές φορές δε τους δίνονται τα ρέστα απ' την αγορά. Ποιός έχει δώσει, άραγε,άδεια στον Κορίνθιο ελληνάρα, που βρήκε αυτόν τον τρόπο πλουτισμού;

Δύο κέτερινγκ της Κορίνθου έχουν αναλάβει την σίτιση των κρατουμένων, αυτή τη σίτιση που ένα δείγμα της είναι μια πηχτή αηδιαστική κι εμετική σούπα και που αρκετές φορές οι κρατούμενοι δεν θέλουν να φάνε παρότι πεινάνε κι εξαναγκάζονται από τους φρουρούς, γιατί η άρνηση αυτή εκλαμβάνεται σαν απείθεια.

Μία κορινθιακή εταιρεία έχει αναλάβει την καθαριότητα, η δουλειά της περιορίζεται μόνο στο να μαζεύει τις σακούλες με τα σκουπίδια.

Ένα μεγάλο μέρος της κορινθιακής κοινωνίας επωφελείται οικονομικά από το στρατόπεδο. Τα ανθρωπιστικά αισθήματα της φτάνουν ως την τσέπη της… συμφέρει ο ρατσισμός κι η απομόνωση του κατασκευασμένου «εχθρού».

Οι ελληνάρες είναι ευτυχισμένοι, κλεισμένοι στο καβούκι του «έθνους» τους που τους επιτρέπει να βγάζουν όλα τα σκατόψυχα απωθημένα τους στους «κακούς που επιβουλεύονται τα συμφέροντα τους.» Ο χρυσαυγιτισμός, προυπήρχε στην ελλάδα και πριν την χ.α., ο ελληνικός λαός βαθιά ρατσιστικός, πατριδολάγνος, πάντα προτιμούσε την ημιμάθεια κι όλον αυτόν τον αχταρμά της υποκουλτούρας. Τσιφτετέλια, φουστανέλα και αρχαίοι έλληνες, στη θέα της γαλανόλευκης σημαίας. Στα γήπεδα η εθνική υπερηφάνεια ν' αναστενάζει, στις παρελάσεις με καμάρι, στο κυνήγι του "άλλου", των τσιγγάνων, των ομοφυλλόφυλων, των οροθετικών, στην macho κουλτούρα του βιασμού που θεωρούν τις γυναίκες εργαλείο ανακούφισης, στο κυνήγι των μεταναστών με όποιο τρόπο μπορούν, από τα άγρια βλέματα ως τις ληστείες, τους ξυλοδαρμούς και το έγκλημα. Πως λοιπόν να πέσει το βλέμα τους σ' αυτή την κόλαση που ζουν οι πρόσφυγες και οι μετανάστες; Με τι αξίες; Αυτός είναι ο κανόνας στην ελληνική πραγματικότητα και όσοι ξεφεύγουν απ' αυτόν διώκονται, βασανίζονται, τραβιούνται σε δικαστήρια και φυλακές. Ο φασισμός, ο ρατσισμός είναι τρόπος ζωής που ενώνει την ελληνική κοινωνία. Αυτό που θα έπρεπε όμως να γνωρίζουν και να καταλάβουν καλά, οι φανατικοί έλληνες, είναι πως εντελώς τυχαία δεν είναι στη θέση των θυμάτων τους.

ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΣΤΑ ΝΟΤΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΟΥΡΚΟΥ...

Γράφοντας σε αυτό το πρώτο τεύχος του 0151, δυσκολευτήκαμε πολύ να αποφασίσουμε τι να πρωτοπούμε μέσα σε ένα άρθρο. Σε αυτό το τεύχος θα αρκεστούμε λοιπόν σε μια εισαγωγική περιγραφή της μικρής μας επαρχίας. Η ζωή εδώ βλέπεις είναι αβάσταχτη, κάθε μέρα έχουμε να αντιμετωπίσουμε την τοπική κοινωνία, βομβαρδιζόμενοι από την εμετική της προπαγάνδα. *Οι σεξιστικές, ρατσιστικές, αντισημιτικές, ομοφοβικές συμπεριφορές, η κουλτούρα του βιασμού, οι χλευασμοί στους διαφορετικούς μέσα σε αυτή την μικρή σκατοκοινωνία της Σκάλας Λακωνίας, η εχθρότητα σε κάθε ξένο σώμα είναι τα κύρια στοιχεία αυτής της καθημερινής ρουτίνας στον λακωνικό βούρκο.* Αυτός ήταν και ο λόγος που αποφασίσαμε να δράσουμε όχι μόνο ενάντια σε όλα τα παραπάνω, αλλά και σε τροχιά ευθείας σύγκρουσης με κάθε ιδεολογικό μηχανισμό, ελίτ κάθε απόχρωσης και όσων αναζητούν την συμπάθεια αυτού του όχλου.

Ονομάσαμε αυτήν μας την προσπάθεια *αυτόνομη πρωτοβουλία ενάντια στην λήθη* και αυτό δεν έγινε διόλου τυχαία. Ενάντια στην λήθη σε μια περιοχή όπως η δική μας, όπου ή συμβουλή του όχλου είναι να το βουλώνεις αποδεχόμενη/ος σιωπηλά τις επιλογές του, φοβούμενη/ος τις συνέπειες και την κοινωνική απομόνωση, ήταν το πρώτο που μας ήρθε στο μυαλό. Να ταράξουμε αυτόν τον αρρωστημένο ύπνο κραυγάζοντας δυνατά μήπως και μας ακούσει κανείς.

Έτσι λοιπόν μια ανοιξιάτικη μέρα του 2009 αποφασίσαμε να ανοίξουμε ένα κύκλο συζητήσεων για την καταγραφή των κινήσεων του εθνικού κορμού και των διαφόρων πρωτοποριών του, δεξιάς και αριστερής προέλευσης, καθώς και για να αναπτύξουμε μια ποικιλόμορφη σκέψη συνολικά εναντίων του υπάρχοντος. Αφορμή τότε στάθηκε μια επίθεση μεσονυχτίς νεαρών φασιστοειδών σε έναν πρόχειρο καταυλισμό της Πακιστανικής κοινότητας στην Σκάλα Λακωνίας στα τέλη Απριλίου 2009, όπου κάποιοι από εμάς ήρθαμε σε ανοιχτή σύγκρουση και αντιμετωπίσαμε τις προσαγωγές της αστυνομίας. Σύντομα αυτή μας η πρωτοβουλία πήρε χαρακτηριστικά συνέλευσης, επιχειρώντας να αποδομίσουμε τις ρατσιστικές συμπεριφορές και ταυτότητες. Μια ολιγομελή συνέλευση, οριζόντια, ενάντια στο πατριαρχικό μοντέλο της ελληνικής κοινωνίας, χωρίς διαχωρισμούς με βάση *το χρώμα, το φύλο, την καταγωγή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, την ηλικία και κάθε άλλου είδους διάκριση.*

1.
ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΛΑΚΩΝΙΚΗ «ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΗ» ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Αν και μας πήρε κάποιο χρόνο να το αντιληφθούμε, με τον καιρό γίναμε και αρκετά αυστηροί με ποιους μιλάμε και συνεργαζόμαστε. Σταματήσαμε να αποζητούμε συμμαχίες. Βλέπεις εδώ στην Λακωνία ο ρατσισμός, ο σεξισμός, ο αντισημιτισμός, η ομοφοβία δεν είναι «προνόμιο» μόνο του οργανωμένου φασισμού, αλλά ολόκληρου του συφερτού, φυσικά και αυτού ελαρ-ιστερής, ελαν-αρχικής προέλευσης. Για μας στο κάτω κάτω, μέσα σε αυτό που κάποιοι ονομάζουν χώρο, νιώσαμε στο απόλυτο, την αβάσταχτη δυσφορία και την μπόχα της ελληνικότητας του. Το ζήσαμε στις πορείες του, στα «αντιφασιστικά» φεστιβάλ του, στα μέτωπα του, στα αγροτικά του μπλόκα, στα στέκια του. *Το πρώτα έλληνας και μετά αριστερός δεν ήταν κάποια εξαίρεση αλλά ο κανόνας για την ύπαρξη αυτού του χώρου.* Πολλές ήταν οι φορές που ακούσαμε ατάκες από αυτόν τον χώρο του στυλ *"είμαι αλληλέγγυος με τους μετανάστες, αλλά οι αλβανοί που είναι στην περιοχή μας είναι παλιοφάρα"* ή άλλες ακόμα καλύτερες ατάκες όπως: *"οι Πακιστανοί ρε συ βρωμάνε γιατί δεν κάνουν μπάνιο με αποτέλεσμα να κινδυνεύουμε από την ελονοσία", "οι γύφτοι ρημάζουν σπίτια", "οι εβραίοι ελέγχουν τον κόσμο και το κράτος του Ισραήλ είναι ναζιστικό"..*

Οι πιο διαβασμένοι από αυτούς, κυρίως «τροτσκιστικής» προέλευσης (βλ. περιοδικό ρεσάλτο) επιστρατεύουν και το «μαρξιστικό» οπλοστάσιο για να μας πουν ότι το ασιατικό προλεταριάτο είναι καθυστερημένο σε σχέση με το ευρωπαϊκό, παίρνει τις δουλείες από τον έλληνα εργάτη και γι' αυτό πρέπει να διατυπώσουμε τα «σωστά» συνθήματα, εναντίον τους. Ακόμα και στις «αντιφασιστικές» τους μαζώξεις οι λιγοστοί μετανάστες παίζουν ένα ρόλο κομπάρσου ή καλύτερα να πούμε τον ρόλο ενός άλλοθι. Είτε καλέστηκαν για να ικανοποιήσουν το στομάχι του έλληνα αριστερού με τις «εξωτικές» γαστρονομικές τους δημιουργίες στην κουζίνα, είτε παρευρισκόμενοι στην γωνία κάποιας αίθουσας σε «συνελεύσεις μεταναστών» φιάσκο.

Στις συζητήσεις και τις προβολές τους εκεί που συχνάζουν, μιλούν συχνά για την «παρακμιακή» αμερικάνικη κουλτούρα και το εβραϊκό λόμπι, για την κατοχή της χώρας τους από τους τραπεζίτες και την ηρωική αντίσταση του «λαού» τους. Πολλές φορές κάνουν ακόμα και σύγκριση της σημερινής ελληνικής «αντίστασης» με τους «εθνικούς ήρωες του 21». Κάπου εκεί αντλούν και τα επιχειρήματα τους «ενάντια» στην χρυσή αυγή. Την κατηγορούν ότι δεν είναι πραγματικά πατριωτική οργάνωση. Κάποιοι από αυτούς γράφουν συγκεκριμένα:

Εκεί ακριβώς πατάνε οι σύγχρονοι ναζί. Στο μίσος και στην ιστορική άγνοια. Από το μίσος τρέφονται και ΜΟΝΟ μίσος έχουν να δώσουνε τα ΠΑΤΡΙΔΟΚΑΠΗΛΑ πολιτικά και κανονικά εγγόνια των ταγματασφαλιτών και των χητών. Όλων αυτών δηλαδή που ΣΥΜΜΑΧΗΣΑΝ με τον χιτλερ και τους ναζί,όταν κάποιοι άλλοι την ίδια στιγμή σήκωναν στις πλάτες τους το βάρος της αντίστασης απέναντι στην ναζιστική κατοχή. Αυτοί είναι οι "ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ" της Χ.Α.,οι σύγχρονοι υμνητές του ναζισμού και της φασιστικής βαρβαρότητας.(1)

Το παραπάνω απόσπασμα βρίσκεται σε ένα από τα κείμενα που πετύχαμε στο διαδίκτυο από μια «αντιφασιστική» κίνηση αναρχοαριστερών από την νότια Λακωνία το καλοκαίρι που πέρασε. Κατηγορούν την χρυσή αυγή ότι καπηλεύεται την πατρίδα. Στην ιδεολογική τους ατζέντα διαχωρίζουν τον υγιή πατριωτισμό, από αυτόν της χρυσής αυγής προφανώς, πρώτον για να κρατήσουν αποστάσεις από το πρόβλημα των εθνομηδενιστών και δεύτερον γιατί αποζητούν συμμαχίες με τα πολιτικά σχήματα του ελληνικού όχλου από όπου και οι ίδιοι προέρχονται. Η σύναψη μια συμμαχίας με άλλους επίμαχους μνηστήρες του πατριωτισμού π.χ. με τους καμμένους έλληνες ΑΝΕΛ, την ΝΔ, τα «αριστερά» εθνίκια του ΕΠΑΜ Λακωνίας και τους σταλινικότερους του ΣΥΡΙΖΑ που έχουν παρουσία στην Λακωνία (βλέπε ΚΟΕ) είναι μονόδρομος.

Από την «Πατριδοκαπηλία» στους «λαϊκούς ταξικούς αγώνες..»

Άλλοι πάλι από αυτούς έχουν ρίξει βάρος στα δίκια της ελληνικής εργατιάς και του λαού. Στις γενικές απεργίες όπου καλούσαν, μιλούσαν για ταξικούς αγώνες και για τα μνημόνια. Πάντα όμως για τα δικά τους δίκια του «αγώνα», κρατώντας μακρυά από το πολιτικό τους λεξιλόγιο, αυτά των ξένων σωμάτων, των Ρομά, των μεταναστών και όσων αυτή η μικρή κοινωνία αποκαλεί ξένους, εγκληματίες, βρώμικους κλπ. Εκεί δηλαδή που μπορεί κάποια να εντοπίσει την «προχωρημένη» ταξική τους ανάλυση είναι για τα δικαιώματα του έλ-ληνα εργαζομένου, είτε είναι καθηγητής, είτε εφοριακός, είτε μπάτσος ρίχνοντας και λίγο λαϊκό αλατοπίπερο. Δυστυχώς όμως για αυτούς *παραμένουν κομπάρσοι σε αυτήν την κακόγουστη κωμωδία όπως και όλοι αυτοί οι αναρχοσυνδικαλιστές σύντροφοι τους.* Ο ελληνικός όχλος δεν βλέπει στην ύπαρξη τους, έναν αποτελεσματικό ρυθμιστή προς όφελος των συμφερόντων του.

Αντι-ιμπεριαλισμός, αντισημιτισμός & η αθλιότητα των ελ-ληνικών αριστερών κύκλων

«Poios apo ti skala lakwnias mporei na milisei re kwlozwa???? pou eiste eseis toso kairo pou mporite kai krazetai olo ton kosmo?
vlimata. travate sikwste kamia simaia tou israel pou tha milisete seis gia fasismo.»

Χαιρετισμός/σχόλιο έλ-αναρχικού στην ιστοσελίδα της αυτόνομης πρωτοβουλίας ενάντια στην λήθη (Φλεβάρης 2013)

Οι φονιάδες των λαών...

Ο αγώνας για λεύτερη ελ-λάδα από τα μνημόνια που επινόησαν οι ΔΝΤ αμερικάνο-εβραίοι και Ε.Ε είναι η πυξίδα της πολιτικής αντιστασιακής δράσης του λάκωνα αριστερο-αναρχικού. Παρόλα αυτά συνεχίζει να τον απασχολεί και το Ισραήλ. Πολλοί από τους αναγνώστες αυτού του περιοδικού θα θυμούνται τις «επαναστατικές» επιθέσεις σε βάρος ελλήνων εβραίων, συναγωγών και νεκροταφείων σε άλλες περιοχές του ελληνικού βούρκου. Κάποιες από αυτές είχαν γίνει από τον «χώρο» όπως η επίθεση στην συναγωγή της Λάρισας και του Βόλου το 2009. Ο μόνος λόγος που δεν είχαμε ανάλογες επιθέσεις στην Λακωνία είναι απλός. Το εβραικό στοιχείο εξαφανίστηκε από την περιοχή πολύ πριν καν μαζικοποιηθεί. Γι' αυτό φρόντισε ένας ήρωας – προστάτης των Σπαρτιατών, ό Όσιος Νίκωνας γνωστός ως σφαγέας των Εβραίων στο χωριό της Αναβρυτής αλλά και ευρύτερα στην Λακωνία.

Αντισημίτης εγώ; ποτέ, έχω φίλους εβραίους...αλλά το Ισραήλ....
(κλασικό επιχείρημα αντισημίτη)

Τέτοιες επιθέσεις από τον χώρο όπως το '09 στον Βόλο και την Λάρισα βρήκαν στήριξη/ δικαιολόγηση και στην Λακωνία και από κάποιους από τους «συντρόφους» (βλέπε άτομα που σήμερα βρίσκονται στο ΕΠΑΜ, αλλά και τροτσκιστές, οικολόγικής κατεύθυνσης στην Λακωνία). Η σύγχυση μεταξύ ελληνων εβραίων και Ισραήλ οδήγησε με μαθηματική ακρίβεια σε κάτι τέτοιο. Πολύ περισσότερο τους οδήγησε το μίσος για τον εβραίο που στην φιγούρα του φαντασιώνονται τον καπιταλιστή. Η επαναστατικότητα αυτών των κύκλων στην Λακωνία απαιτεί και την καταστροφή του «ναζιστικού» κράτους του Ισραήλ. Στην θέση του βλέπουν ένα αραβικό κράτος. Ως πρωταγωνιστή αυτής της αντίστασης βλέπουν την χαμάς, το διαμάντι της αντίστασης ενάντια στους Εβραίους σιωνιστές, όπως κάποιοι από αυτούς συνηθίζουν να λένε. Ζητούν δηλαδή ένα νέο ολοκαύτωμα. Τους υπενθυμίζουμε όμως μια θλιβερή για αυτούς πραγματικότητα – ο Ισραηλινός στρατός δεν θα επιτρέψει κάτι τέτοιο.

Σεξιστής εγώ; ποτέ, έχω φίλες φεμινίστριες αλλά ο φενιμισμός......
(κλασικό επιχείρημα σεξιστή)

Η αρρενωπότητα και οι έμφυλες σχέσεις είναι έννοιες άγνωστες για αυτούς. Ο σεξισμός, η αντρίλα, στις συνελεύσεις τους βρίσκουν τόσο χώρο όσο και έξω στα καφενεία και στις προσωπικές τους σχέσεις . Καλύτερα να μην αναφερθούμε στις απόψεις τους για το φύλο, τους «πούστηδες» και τις φεμινίστριες. Όποια/ος μιλάει για αυτές τις μορφές εξουσιαστικών σχέσεων είναι «ρεφορμιστής» δηλαδή θέλει να αποφύγει την συζήτηση για την "επανάσταση" (κλασικό επιχείρημα του αναρχικού κα αριστερού σεξιστή). Οι πολιτικοί χώροι και η οργάνωση τους στην Λακωνία είναι μια αντρική υπόθεση και όποια διαφωνεί σε αυτό σύντομα αντιμετωπίζει τον χλευασμό. Το ίδιο και με οποιοδήποτε άλλον διαφορετικό, αναφερόμενοι και σε συγκεκριμένα παραδείγματα περιπτώσεων που αντιμετώπισαν φίλοι και συντρόφοι μας.

2.
«ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΕΙ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ».
ΤΑ ΠΟΓΚΡΟΜ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΑΡΑ ΧΩΡΙΑ

Ερχόμενος κάποιος/α στον μικρο μας επαρχιακό βάλτο, εύκολα μπορεί να καταλάβει την καθημερινότητα της τοπικής κοινωνίας και περι τίνος πρόκειται. Οι επιχειρήσεις σκούπα της αστυνομίας ενάντια σε μετανάστες, Ρομά και άλλους/ες, χέρι χέρι με την χρυσή αυγή, απολαμβάνουν την ανοιχτή στήριξη της λακωνικής κοινωνίας.

Εδώ τα πογκρόμ και οι επιχειρήσεις για καθαρά χωριά από τους ξένους και τους Ρομά γίνονται συχνά πυκνά και μάλιστα με διαδικασίες κινηματικές. Όπως, παραδείγματος χάρη, την περασμένη άνοιξη και καλοκαίρι. Επιτροπές αγανακτισμένων φασιστο-κατοίκων παρέα με την χρυσή αυγή οργάνωσαν συλλαλητήρια ενάντια στις κοινότητες των Ρομά στην περιοχή της Τραπεζοντής και της Σκάλας, με τις ευλογίες και των τοπικών αρχών τον περασμένο Μάρτιο και Ιούλιο(2). Η ελ-αρ και η ελ-αν και σε αυτές τις περιπτώσεις έκαναν πως δεν είδαν. Στην περίπτωση του ΣΥΡΙΖΑ Λακωνίας κιόλας, σχεδόν την ίδια χρονική συγκυρία το κόμμα οργάνωσε και καμπάνια για την παραβατικότητα με καλεσμένους από το τμήμα ένστολων του κόμματος. Αυτές οι επιχειρήσεις συνεχίζονται μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές με αμείωτη ένταση. Η εκκένωση καταυλισμών Ρομά, οι συλλήψεις και οι επιχειρήσεις σκούπα σε μετανάστες λαμβάνουν χώρα καθημερινά. Μόνο τον Οκτώβριο είχαμε πάνω από 860 συλλήψεις στην Πελοπόννησο(3), πολλές από αυτές στην Λακωνία με την πλειοψηφία να είναι μετανάστες και Ρομά. Τα τοπικά ΜΜΕ, σε αυτό τον «αγώνα» για καθαρό κράτος από τους ξένους, έχουν πάρει τον ρόλο του πλυντηρίου και της δικαιολόγησης αυτών των επιχειρήσεων της αστυνομίας, ομολογουμένως με τεράστια επιτυχία.

Στην Λακωνία η πλειοψηφία του μεταναστευτικού ρεύματος τα τελευταία χρόνια προέρχεται από την Ασία, κύρια από το Πακιστάν. Στην Σκάλα Λακωνίας υπάρχει μια γειτονιά που στις μεταξύ μας συζητήσεις την φωνάζουμε Πακιστανική. Τα σπίτια αυτής της γειτονιάς μπήκαν στο στόχαστρο του κράτους των ελλήνων. Το 2010, οι αρχές αποφάσισαν να καταδιώξουν όσους νοίκιαζαν σπίτια σε μετανάστες. Τα σχέδια τους όμως έπεσαν στο κενό. Οι Πακιστανοί μετανάστες πήραν τους δρόμους της πόλης απαιτώντας να γυρίσουν στα σπίτια τους και το κατάφεραν(4). Αυτό το ονομάσαμε τοπική εξέγερση ακριβώς για να τονίσουμε την σημασία της. Αρκετοί από εμάς στηρίξαμε έμπρακτα την κινητοποίηση των μεταναστών και μάλιστα αντιμετωπίσαμε την εχθρότητα των κατοίκων. Οι σχέσεις μας με την Πακιστανική γειτονιά από τότε είναι καθημερινές. Η γλώσσα δεν στάθηκε πάντα εμπόδιο στις μεταξύ μας σχέσεις. Η έμπρακτη αλληλεγγύη, ο σεβασμός και η ανθρώπινη επαφή ήταν κάτι που λείπει σε αυτό το μέρος και για αυτούς, αλλά και για μας.

3.
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ
Η ΛΑΚΩΝΙΚΗ ΕΠΑΡΧΙΑ
ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Εκεί πίσω στις δεκαετίες του '70, '80 αλλά και του '90, εντοπίζουμε και την οικονομική «ακμή» της μικρής μας πόλης. Η μικρή ιδιοκτησία των προηγούμενων δεκαετιών μεγάλωσε, με φυσικό επόμενο να μεγαλώσει και η γεωργική παραγωγή. Οι εξαγωγές και το εμπόριο πορτοκαλιών, αποφέρει πολλά χρήματα σε ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού. Πολλές υπηρεσίες του κράτους των ελ-λλήνων, γραφεία, δημόσιοι υπάλληλοι μεταφέρονται μαζικά στην Σκάλα. Ανοίγουν μέχρι και χρηματιστηριακά γραφεία. Η οικονομική ανάπτυξη έκανε αυτήν την κωμόπολη ένα από τα σημαντικά κέντρα στην Πελοπόννησο. Είναι η εποχή που το πρώτο μεγάλο ρεύμα Αλβανών, Πολωνών, Ουκρανών μεταναστών/μεταναστριών έρχεται στην περιοχή αναζητώντας μια δουλειά στα σκλαβοχώραφα του βούρκου. Δεν βρίσκουμε πολλά λόγια για να περιγράψουμε τι έζησαν εδώ οι μετανάστες όλα αυτά τα χρόνια. Οι περισσότεροι από αυτούς ζούσαν σε καλύβες από τσιμεντόλιθους και σε χαντάκια, ένιωσαν δηλαδή στο πετσί τους και δεν θα ξεχάσουν ποτέ τι σημαίνει ελληνική φιλοξενία. Πολλοί από αυτούς τους μετανάστες και μετανάστριες καταδόθηκαν στην αστυνομία από τα αφεντικά τους που αρνούνταν να τους πληρώσουν τα δεδουλευμένα τους και τις περισσότερες φορές απελάθηκαν.

Αυτήν την περίοδο ακριβώς εντοπίζουμε και την άνθηση της κουλτούρας του βιασμού. Τα σκυλάδικα, ο τζόγος, τα «κωλό-μπαρα» γρήγορα έγιναν κομμάτι αυτής της άθλιας πραγματικότητας, ήρθαν και αυτά με την «ανάπτυξη» για να διασκεδάσουν τον Σκαλιώτη άντρα οικογενειάρχη. Από αυτά τα σύγχρονα κολαστήρια πέρασαν χιλιάδες μετανάστριες από την ανατολική Ευρώπη και την Αφρική. Βιάστηκαν, εξευτιλίστηκαν, απειλήθηκε η ζωή τους. Η κατήχηση των νεαρών αντρών στις παραδοσιακές αξίες της αγίας ελ-ληνικής οικογένειας έγινε όλα αυτά τα χρόνια με συνέπεια (5). Έχουμε υποσχεθεί ότι το επόμενο διάστημα να ασχοληθούμε πολύ περισσότερο με την κουλτούρα του βιασμού και την καταγραφή των βιωμάτων χιλιάδων γυναικών στην Σκάλα και ευρύτερα. Ελπίζουμε ότι κάτι τέτοιο θα μας βρει έτοιμους στο δεύτερο τεύχος του 0151. Όπως και να έχει πολλά αποσπάσματα και ευρήματα αυτής της έρευνας θα δημοσιευτούν στην σελίδα και το ηλεκτρονικό αρχείο της αυτόνομης πρωτοβουλίας ενάντια στην λήθη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ:
Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟ ΚΑΘΟΛΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Όλοι εμείς που πάνω κάτω σχετιζόμαστε με αυτήν την συλλογικότητα θα συνεχίσουμε να εστιάζουμε σε δύο επίπεδα.
1. Στην συμβολή ενός μαχητικού ανθελληνικού αντιφασιστικού ρεύματος, αναπτύσσοντας δομές τέτοιες που θα διευρύνουν την δράση μας ενάντια στον εθνικό κορμό αλλά και συνολικά ενάντια στο υπάρχον με ό,τι αυτό σημαίνει. Σε καμία των περιπτώσεων δεν ξεχνάμε ή αγνοούμε ότι ο καπιταλισμός είναι ένα σύμπλεγμα πολυδιάστατων σχέσεων και αντιφάσεων, πράγματα που θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε και στο μέλλον.
2. Θεωρούμε κομβικής σημασίας μια κριτική της ιδεολογίας και των κυρίαρχων πολιτικών, κάτι που πιστεύουμε ότι μπορεί να δημιουργήσει ρήγματα και να συγκροτήσει μια μαχητική μειοψηφία στο παρόν.

Όπως και να έχει έλληνες και μη, μετανάστες, τα ξένα σώματα αυτής εδώ της σκατοκοινωνίας είναι οι φυσικοί μας σύμμαχοι σε αυτήν την δύσκολη πορεία. Θα συνεχίσουμε να τους καλούμε - πάντα σεβόμενοι την αυτονομία τους - σε ένα αδιάλλακτο δρόμο σύγκρουσης με οτιδήποτε ελληνικό.

Αυτόνομη πρωτοβουλία ενάντια στην Λήθη Νοέμβρης 2013
skalalakonias.wordpress.com

Σημειώσεις
1. Κείμενο αντιφασιστών από την νότια Λακωνία **http://nisafispartis.wordpress.com/2013/07/23/**
2. βλέπε αρχείο της αυτόνομης πρωτοβουλίας ενάντια στην λήθη **https://we.riseup.net/apel** ενότητα για τους Ρομα
3. 860 συλλήψεις και 3 εξαρθρώσεις σπειρών τον Οκτώβριο στην Πελοπόννησο **http://www.notospress.gr/article.php?id=14490**
4. Βίντεο της αυτόνομης πρωτοβουλίας ενάντια στην λήθη από τις διαδηλώσεις της πακιστανικής κοινότητας **http://skalalakonias.wordpress.com/2013/08/17/**
5. όταν στην Σκάλα πέφτει το σκοτάδι 2 **http://skalalakonias.wordpress.com/2013/09/03**

ΜΠΑΤΣΟΙ, ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑ
ΝΟΜΟΤΑΓΕΙΣ ΠΟΛΙΤ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ/ΤΙΣ ΡΟΜ

ΡΑΦΟΙ,
ΤΕΣ
ΑΣ
ΜΑ

Λίγες μόνο μέρες μετά τη δολοφονία Φύσσα και την ξαφνική μετατροπή των ντόπιων ΜΜΕ σε κέντρα... «αντιφασιστικού αγώνα», η ιστορία με τη μικρή Μαρία επανέφερε στο προσκήνιο τον βαθιά και ουσιαστικά ρατσιστικό τους ρόλο και λόγο. Ένας ποταμός παραπληροφόρησης, συνεχής παραφιλολογία για κυκλώματα σκουρόχρωμων και υποχθόνιων εγκληματιών και απατεώνων, ανάσυρση παλαιών υποθέσεων. Ο σύγχρονος αστικός μύθος του «γύφτου που κλέβει παιδιά» ήρθε να αντικαταστήσει αυτόν του «αράπη που κλέβει παιδιά» ή του «εβραίου που κλέβει χριστιανόπουλα για να τους πιει το αίμα» (όπως έλεγαν στις αρχές του 20ού αιώνα).

Η ελληνική κοινωνία δεν είναι άμοιρη ευθυνών. Ένας τέτοιος μύθος, όσο και να τον προωθεί το κράτος και τα ΜΜΕ, δεν μπορεί να εδραιωθεί αν δεν υπάρχει συναίνεση από πλευράς κοινωνικού συνόλου. *Αν οι όποιες προκαταλήψεις δεν έβρισκαν πρόσφορο έδαφος και δε στηρίζονταν από την πλειοψηφία των κατά τα άλλα μή ρατσιστών ή ξενόφοβων ελλήνων, καμία κρατική πολιτική δε θα μπορούσε να ισχύσει.* Ιδιαίτερα όταν αυτός/η που δέχεται επίθεση είναι σε σαφώς μειονεκτική θέση, η λάσπη διαχέεται πολύ πιο εύκολα, και στο βούρκο που δημιουργείται οι πιο αδύναμοι χρησιμεύουν για να μπορούν να τη γλυτώσουν κάποιοι άλλοι -σε λίγο καλύτερη θέση- πατώντας πάνω τους.

Οι Ρομά είναι *αόρατοι/ες*, πολίτες β' κατηγορίας. Και ως αόρατοι/ες, είναι εύκολο να μπαίνουν κάτω απ το χαλάκι αυτοί/ες και τα προβλήματά τους, να μπαίνουν στο περιθώριο οι ζωές και οι ανάγκες/επιθυμίες τους. Ο ίδιος ο τρόπος ζωής που έχει επιλέξει η πλειοψηφία τους, ξενίζει τους ευυπόληπτους υπηκόους του ελληνικού κράτους σε βαθμό που «φοβίζει»-αφού λερώνει τη βιτρίνα της βολικής γι' αυτούς καθαρότητας. Χαλάει τη ροή της παραγωγής, αφού και σε αυτό ακολουθούν ρυθμούς εκτός των κυρίαρχων προσταγών, και προκαλεί στην καλύτερη περίπτωση φιλανθρωπική απορία για τις συνθήκες ζωής τους. Αποτελούν δηλαδή για τους περισσότερους περήφανα υποταγμένους έλληνες, ένα καρκίνωμα που πρέπει να παραμείνει αποκλεισμένο από το υπόλοιπο «υγιές» κοινωνικό σώμα.

Όπως οι οροθετικές εκδιδόμενες, μπαίνουν στο στόχαστρο της εξουσίας και στιγματίζονται ως υγειονομική απειλή, βιώνοντας έτσι ακόμα πιο έντονα τον ήδη διάχυτο και ριζωμένο κοινωνικό αποκλεισμό, δείχνοντας ποιο είναι το πλαίσιο μες το οποίο θα αντιμετωπίζονται οι διαφορετικοί. *Όσοι/ες δεν εξυπηρετούν τις λυσσασμένες παραγωγικές ορέξεις του καπιταλισμού δηλαδή, και όσοι/ες δεν ανταποκρίνονται στους κυρίαρχους ρόλους του λευκού, αρτιμελή ετεροφυλόφιλου οικογενειάρχη, ακόμα κι αν δεν εναντιώνονται σε όλα αυτά άμεσα.*

Κι ένα δείγμα αυτής της αντιμετώπισης, είναι οι έφοδοι των μπάτσων στους καταυλισμούς με πρόσχημα την υπόθεση της μικρής Μαρίας και όχι μόνο. Έφοδοι, που εδραιώνουν ακόμα πιο πολύ την εικόνα του κράτους τιμωρού, αυστηρού αλλά δίκαιου εγγυητή της νομιμότητας και της κοινωνικής ειρήνης.

Εμείς δεν είμαστε ντετέκτιβ ούτε αστυνομικοί συντάκτες κάποιας κωλοφυλλάδας ή κάποιου ρουφιανοκάναλου. Δεν θα εξαπολύσουμε τόνους ρατσιστικού δηλητήριου ούτε θα πουλήσουμε πόνο και δάκρυ για να δημιουργήσουμε εντυπώσεις και να κερδίσουμε οπαδούς. Επίσης, είναι πολύ βασικό ότι *δεν είμαστε ούτε θα γίνουμε ποτέ από εκείνους που κρίνουν και κατακρίνουν συλλογικά, με βάση επιλογές και βιολογικές ταυτότητες.* Κανείς δεν είναι «άγιος» και υπεράνω κριτικής, αλλά η ναζιστική λογική της συλλογικής ευθύνης πάντα θα μας βρίσκει απέναντι ως εχθρούς της.
Να διαταράξουμε τη ροή της ομαλότητας και της κανονικότητας
Να τσακίσουμε τον φασισμό/ρατσισμό «από όπου κι αν προέρχεται»

[Κείμενο από τους Θιασώτες της Δυσνομίας που μοιράστηκε στις αρχές του Νοέμβρη του 2013 σε γειτονιές όπου κατοικούν Ρομά του Βόλου.]

IT DON'T MEA IF YOU AIN'T SWI

Swing. Ειναι η νεα μόδα που έχει συνεπάρει πολλούς "ψαγμένους" νέους και νέες. Αυτή η hipsterικη αναβίωση ενός μεσοπολεμικού μουσικού είδους μετρά πάνω απο 10 ομάδες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη που σκοπό έχουν να κάνουν μόδα το swing στη σημερινή πραγματικότητα. Διάλεξαν το swing γιατί, λένε, είναι ένας χορός ιδανικός για διασκέδαση και γνωριμίες – αφού χορέυεται με ζευγάρια. Ο εύθυμος ρυθμός του τους βοηθά να καταπολεμήσουν την μιζέρια της οικονομικής κρίσης που κινδυνεύει να τους ρίξει σε κατάθλιψη. Κάποιες και κάποιοι από αυτούς θέλουν να δώσουν και αυτό το κοινωνικοπολιτικό άρωμα στην ετεροχρονισμένη μόδα που προτείνουν. Κάνουν μια συσχέτιση της εποχής που το swing υπήρξε στην Αμερική: της ύφεσης του '30 και της σημερινής ελλάδας της κρίσης. Εξού και ένα απο τα σλόγκαν που έχουν χρησιμοποιήσει ήταν: "χορέυοντας ενάντια στην κρίση".

Σε ότι αφορά την ιδέα του χορού ενάντια στην κρίση δεν έχω να πω και πολλά. Ισως που θυμίζει λίγο την παροιμία "νηστικό αρκούδι δεν χορέυει". Αυτό όμως που αξίζει να μας απασχολήσει είναι η διάθεση σύγκρισης της ελλάδας του σήμερα με την Αμερική του '20 και του '30. Ειδικα όταν αυτή η σύγκριση γίνεται με γνώμονα την οικονομία. Το γεγονός ύφεση τότε εκεί – κρίση τώρα εδώ μάλλον δεν είναι αρκετό. Η οικονομική δυσπραγία μπορεί έτσι ξεκάρφωτη να παρομοιάσει και την Ιρλανδία με την Αϊτή κλπ κλπ. Με την οικονομίστικη ηγεμονία στο μυαλό δεν θα καταφέρουμε να πάμε μακριά. Αν δούμε λίγο πιο προσεκτικά την κοινωνική πραγματικοτητα εκεί τότε και εδώ τώρα θα βρούμε λιγότερες ομοιότητες και περισσότερες διαφορές. Η κουλτούρα της πολυπολιτισμικής Αμερικής του '30 και της ελλάδας των "γηγενών" ελλήνων του 2013 (σαν εθνική αφήγηση και οχι σαν πραγματικότητα) μοιάζει απάντρευτη. Παρόλα αυτά μπορεί και να υπάρχουν κάποιες ομοιότητες. Ας αφήσουν τα ντοπια swing kids, τα οικονομίστικα που μπερδέυουν και ας δούν την μεγαλύτερη εικόνα της εποχης του '30 (άλλωστε το swing και η jazz που τους ενδιαφέρει ειναι κοινωνική κατασκευή και οχι οικονομική).

Το swing γεννήθηκε σε μια χώρα μεταναστών και απελεύθερων σκλάβων και πήρε λόγο ύπαρξης και νόημα απο τις κουλτούρες αυτών των "κάτω" κοινωνικών στρώματων. Ενώ στην ελληνική του αναβίωση εξυπηρετεί μια trendy μεσοαστική ελληνική νεολαία Αν λοιπόν θέλουμε να αναβιώσουμε το swing στο αστικό τοπίο της ελλάδας θα πρέπει να δούμε το αστικό τοπίο της Αμερικής του '20 λίγο πιό προσεκτικά. Το swing γεννήθηκε σε εναν κόσμο λευκού πουριτανισμού και ριζωμένου ρατσισμού (αυτό δεν μας θυμίζει ελλάδα;) και ήρθε σε αντιπαράθεση όχι με την φτώχεια και την ύφεση αλλα με τον ρατσισμό και τον ναζισμό (και απ' αυτά τα δυό έχουμε). Έτσι, ίσως μπορεί να γίνει μια σύγκριση με την ελληνική μας πραγματικότητα.

Θα δούμε παρα κάτω, λοιπόν, κάποια λίγα για το πώς το swing αποτέλεσε το πάντρεμα τόσο πολλών και διαφορετικών πολιτισμικών καταβολών στην Αμερική και πώς αυτη η ιδιότητά του το έκανε τοσο ελκυστικό στους αντιρατσιστές και γενικά στους προοδευτικούς της Αμερικής και της Ευρώπης και συγχρόνως τόσο μισητό στους ναζί.

EAN A THING,
I'T GOT THAT
ING

Η ΑΡΧΗ: ΑΦΡΙΚΗ-ΑΜΕΡΙΚΗ

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Τα blues γεννιούνται μέσα στα αγροτικά κάτεργα του αμερικάνικου νότου.Οι σκλάβοι τραγουδούν για την νοσταλγία της Αφρικής και για την μαρτυρική καθημερινότητα τους κάτω απο τον ζυγό των λευκών. Τους στίχους αυτών των τραγουδιών συνοδέυει μια μουσική πρωτόγνωρη για τα ευρωπαϊκά στάνταρ της εποχής. Για πρώτη φορά στην μουσική ο ρυθμός γίνεται σημαντικότερος της μελωδίας και αυτή η επανάσταση στη φόρμα καθορίζει στην ουσία την γέννηση της σύγχρονης μουσικής (ο μουσικός πολιτισμός του εικοστού αιώνα είναι μια προσφορά της Αφρικής).Ο βασιλιάς ρυθμός πλέον διαμορφώνει όλα τα μουσικά ακούσματα. Ετσι οι "άτονοι" εκκλησιαστικοί ύμνοι μετατρέπονται απο τους αφροαμερικάνους σε ζωηρά (και ρυθμικά) gospel και μετά απο αυτό σειρά έχει η jazz. Εδω ακόμα και χωρίς στίχους υπάρχει η δυνατότητα κρατώντας ενα ρυθμό "τέμπο" ένα ή και περισσότερα όργανα να αυτοχεδιάσουν, στην ουσία δηλαδή να τραγουδήσουν σε ελέυθερη φόρμα ("καμιά νότα δεν είναι λάθος"- Miles Davis).

Ας έρθουμε τώρα στο swing, το οποίο είναι είδος της πρώιμης jazz της Νέας Ορλεάνης, που συμπεριέλαβε στον ρυθμό του όποια μουσική κουλτούρα έφερνε ο κάθε μετανάστης απο τον τόπο καταγωγής του. Το swing είναι η δημιουργική ζήλεια των λευκών για την μουσική των μάυρων. Στον ρυθμό του χωράνε και επαναδιαμορφώνονται όλα τα μουσικά είδη, το γαλλικό φόλκ, οι πόλκες, το γερμανικό leed,η αμερικάνικη και ιρλανδική φόλκ,η τσιγγάνικη μουσική και φυσικά τα εβραικά κλέσμερ και γίντις τραγούδια (τα οποία αποτελούν απο μόνα τους ενα μπουκέτο αμέτρητων ήχων της μέσης ανατολής, των βαλκανίων, της Ρωσίας και της κεντρικής ευρώπης). Με λίγα λόγια το swing δεν είναι ενα είδος μουσικής, είναι ένας τρόπος να παίζεται η μουσική. Για να καταφέρει ενας λευκός να παίξει swing τότε, εκτός απο την δεξιοτεχνική του κλάση, έπρεπε να κάνει, ακόμα και ακούσια, μια πολιτική παραδοχή: να παραδεχτεί το μεγαλείο της μάυρης τέχνης (και ψυχής) και να ξεπεράσει την όποια ρατσιστική προκατάληψη περί πολιτισμικής καθαρότητας. Να βάλει την μουσική πάνω απο την ρατσιστική προκαταληψη. Όσο καλύτερα το έκανε αυτό τόσο καλύτερα θα μπορούσε να σουινγκάρει. Όταν κάποια λευκή κυρία ρώτησε τον Louis Armstrong: "Μα κύριε Armstrong τι είναι τελικά το swing;" εκείνος της απάντησε: "κυρία μου αν ρωτάτε δεν θα μάθετε ποτέ". Το swing στην Αμερική δεν πολιτικοποιήθηκε ποτέ καθ'εαυτό, αυτό που συνέβη ήταν ότι εμπορικοποιήθηκε, για την ακρίβεια κατέκτησε την αμερικάνικη αγορά του θεάματος. Οι λευκοί "έκλεψαν" την μουσική των μαύρων και την έβαλαν στα λαμπρότερα σαλόνια τους, έντυσαν με αυτή τα ακριβότερα μιούζικαλ του Hollywood. Με αυτόν τον ανορθόδοξο, ίσως, για μαρξιστές τρόπο, η αφροαμερικάνικη κουλτούρα αναγνωρίστηκε μέσω του καπιταλισμού απο τους λευκούς σαν ξεχωριστή και σημαντική αλλά κυρίως ως ελκυστική. Πέτυχε έτσι μια πρώτη μικρή πολιτική νίκη. Οι πολυπληθείς swing ορχήστρες είχαν άλλες λευκό και άλλες μαύρο αρχιμουσικό (π.χ. Count Beasie, Lionel Hampton: μαυροι, Artie Sahaw, Glen Miller λευκοι) και οι συνεργασίες μαύρων και λευκών σουίνγκερς έγιναν συχνές (ενα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο Jimmy Dorsey, λευκός μουσικός με δική του μπάντα που συνεργάστηκε σαν σολίστας στην μπαντα του Duke Ellington). Το swing παρόλα αυτά ήταν μουσική για την διασκέδαση κυρίως των λευκών, μιας και δεδομένης της οικονομικής ανισότητας κατά των μάυρων οι λευκοί κυρίως αποτελούσαν το αγοραστικό της κοινό. Μέρος, όμως, αυτού του κοινού των λευκών εξελίχθηκε στην γενιά μπίτνικ που είχε σαφείς αντιρατσιστικές αναφορές και αργότερα των "παιδιών" τους στην δεκαετία του '60 που συνάρθρωσαν το κίνημα των λευκών αντιρατσιστών που έδρασαν αλληλλέγυοι στους μαύρους ακτιβιστές ενάντια στις φυλετικές διακρίσεις. Σε αυτούς τους λευκούς αντιρατσιστές η jazz (μαζι με την folk) αποτελούσε κάτι σαν κινηματικό ύμνο.

Συμπερασματικά, η συμβολή της jazz και του swing στην υπόθεση τον μαύρων στην Αμερική μέχρι τα μέσα του '50 (την περιοδο του swing) λειτούργησε μάλλον εξευμενιστικά για την εικόνα που οι λευκοί είχαν για τους μαύρους παρά επαναστατικά για τους ίδιους τους μαύρους. Στις δεκαετίες που ακολούθησαν, οι μαύροι μουσικοί, όλο και πιο συνειδητοποιημένοι, εκαναν διαδοχικές προσπάθειες να ξεφεύγουν ενα βήμα πιο μπροστά στην μουσική τους όταν οι λευκοί που τους ακολουλουθούσαν τους έφταναν. Έτσι η μαύρη μουσική πέρασε στα τέλη του '50 απο το swing στο be bop και, οταν οι λευκοί άρχισαν να καταλαβαίνουν και να ακολουθούν και αυτό το (πιο afro) μουσικό είδος, μεταπήδησε στο hard bop. Εδώ οι μαύροι μουσικοί hard bopers έχουν πλήρη πολιτική συνείδηση αυτού που κάνουν αφού δημιουργούν ενα μουσικό είδος αντιεμπορικό. Καθορίζουν, για πρώτη φορά οι ίδιοι, το κοινό που απευθύνονται, που δεν είναι πια η pop μάζα αλλά οι μαύροι συνειδητοποιημένοι και περήφανοι για το χρώμα και την καταγωγή τους (δηλαδή ούτε όλοι οι μαύροι λόγω καταγωγής αλλά μόνο αυτοί οι που δηλώνουν περήφανοι για αυτήν) και οι λευκοί πολιτικοποιημένοι αντιρατσιστές.

Η ΕΥΡΩΠΗ

Στην ευρώπη η jazz έρχεται με το swing. Από τα τέλη του '20, οι αμερικάνικες big bands ολο και συχνότερα περνούν τον Ατλαντικό και περιοδέυουν στην Αγγλια και στην Γαλλία κυρίως, αλλά και στην ιταλία και στη γερμανία. Ετσι δημιουργείται μια νέα αγορά για το swing. Κάποιοι αμερικάνοι σουίνγκερς, μάλιστα, μετακομίζουν στην ευρώπη (Cole Porter) και δημιουργούν μια μόνιμη "σχολή" swing μουσικής που δεν αργεί να παράγει ευρωπακές μπάντες (στην Αγγλία δημιουργείται μια μεγάλη swing σκηνή στην οποία οι μαύροι άγγλοι μουσικοί έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο: Leslie Thompson, Dink Johnson). Αν για τους λευκούς αμερικάνους μουσικούς οι μαύροι σουίνγκερς ήταν ιδανικοί δάσκαλοι, για τους ευρωπαίους μοντέρνους μουσικούς αποτελούν γκουρού. Οι πρώτοι ευρωπαίοι σουίνγκερς (Jango Reinhardt, Hans Rehmstedt, Paul Abraham) δεν είναι άλλοι απο τους κοσμοπολίτες τσιγγάνους και εβραίους.

Για το ευρωπαϊκό κοινό, που είχε την "παιδεία" της αποικιοκρατικής υπεροψίας, οι μαύροι μουσικοί αποτελούσαν μάλλον ενα εξωτικό φρούτο προς τέρψη του. Αυτο συνέβαινε κυρίως με τους ματσωμένους μεσήλικες που είχαν συνηθίσει να αγοράζουν (ή να κλέβουν) ό,τι πιο εξωτικό και οριεντάλ για τις μαγικές αυλές τους. Στην νεολαία όμως το swing κάνει μια μικρή επανάσταση και δημιουργεί ένα παθιασμένο κοινό που διψάει, μετά το τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου και μέσα στην οικονομική ύφεση, για ψυχαγωγία. Αυτο το νεανικό κοινό αγοράζει δίσκους, οργανώνει πάρτυ και διακοσμεί τα δωμάτια του με φωτογραφίες μαύρων, τσιγγάνων και εβραίων "ινδαλμάτων".

ΟΙ NAZI ΚΑΙ ΤΟ SWING

Στην γερμανία της δεκαετίας του '30, με τους ναζί στην εξουσία, στοιχειοθετείται η γλαφυρότερη απόδειξη του πόσο αντιρατσιστική ήταν για τον τόπο και τον χρόνο της η μουσική swing. Στα μεγάλα αστικά κέντρα της γερμανίας, Μόναχο, Φρανκφούρτη, Βερολίνο, η μουσική swing κατακτά μεγάλο μέρος της νεολαίας και δημιουργείται ενα κίνημα που, σε πλήρη αντίθεση με την ναζιστική προπαγάνδα, ζει για το χορό και την διασκέδαση κι όχι για τον εθνικισμό και τον πόλεμο. Κοροϊδεύει ανοιχτά τους ναζί και την νεολαία τους για τον γελοίο μιλιταρισμό τους και την ηδονή της πολεμικής προετοιμασίας και προσμονής που προέτασσαν σαν την ύψιστη ψυχαγωγία. Αντέτειναν σε όλα αυτά την χαρά της διασκέδασης για την διασκέδαση. Ο στίχος ενός γερμανικού swing τραγουδιού είναι κατατοπιστικός:

"Crew-cut and big ears,
This way the HJ (Hitler Youth) was born!
Long hair, tango step-
The HJ can't keep pace. O-ho, o-ho!
You can hear it everywhere -
The HJ has got to go!"

Τα swing kids δημιουργούν την δική τους αργκό – ο χαιρετισμός των ναζι heil hitler ή zieg heil – παρωδείται σε swing heil – το δικό τους ντύσιμο είναι ατημέλητο με αγγλικές και αφροαμερικάνικες επιρροές και μαλλιά ακούρευτα με τσουλούφια που πέφτουν στο πρόσωπο – σε αντίθεση με το κυρίαρχο πρότυπο του ομοιομορφίας των στολών της ναζιστικής νεολαίας και των στρατιωτικών κοντοκουρεμένων κεφαλιών. Τα κορίτσια απορρίπτουν τα ψιλοτάκουνα γοβάκια και τα στενά φορέματα της ευρωπαϊκής αστικής μόδας και τα αντικαθιστούν με φαρδείς ποδόγυρους και χαμηλά παπούτσια ιδανικά για χορό. Τα swing kids προπαγανδίζουν την δική τους άποψη για τη ζωή πέρα απο τα πρότυπα ζωής στρατοπέδου που το καθεστώς επέβαλε σαν την ιδανική παιδεία-προετοιμασία των αυριανών πειθήνιων δολοφόνων. Αυτές οι νεαρές και νεαροί ανυπόταχτοι χαλούσαν τα σχέδια των ναζί με λίγα λόγια. Τα swingkids αντιπροσώπευαν για τους ναζί την διεφθαρμένη νεολαία απο "ξένες" (αγγλικές) επιρροές που άκουγε και χόρευε την μουσικη της ζούγκλας. Οι ίδιοι οι ναζί τα λένε καλύτερα: *"Επικίνδυνες ομάδες για το ράϊχ που αυτοαποκαλούνται swing youth εχουν αναφερθεί σε πολλά σημεία της χώρας. Αυτές οι κλίκες συμπεριφέρονται με ναρκισιστικό εγωισμό (αδιαφορία για το ράϊχ) και απαρτίζουν αντικοινωνικές συμμορίες. [...] Αφού απαγορεύτηκαν τα πάρτυ στο Harlem club στη Φρανκφούρτη, αυτά διοργανώνονται σε σπίτια οπου πολλά νεαρά άτομα, κορίτσια είχαν επαναλαμβανόμενες σεξουαλικές επαφές [...] Οι λαθεμένες ιδέες τους για την προσωπική ελευθερία [...] κατα την άποψη τους η αλληλοβοήθεια ξένων, γερμανών και εβραίων θα βοηθήσει την γερμανία [...]."*

Τα παιδιά του swing δεν είχαν στο σύνολο τους αντιναζιστική δράση, πέρα απο τον χλευασμό της ναζιστικής κοσμοθεωρίας και την αδιαφορία τους για το ρατσισμό και την ευγονική θεωρία. Στην ουσία κυνηγήθηκαν γιατι χάλαγαν την σούπα της αποδοχής που έχαιραν οι ναζί και οι θεωρίες τους απο όλο και μεγαλύτερο μέρος της γερμανικής κοινωνίας.

Η ανοχή του ναζιστικού κόμματος στο swing σταδιακα συρρικνώνεται. Το '33, με την δημιουργία της ναζιστικής νεολαίας, εξαφανίζονται οι δίσκοι μαύρων και εβραίων καλλιτεχνών από τα ράφια των καταστημάτων. Τον Σεπτέμβριο του '35, με τους νόμους της νυρεμβέργης, απαγορεύεται και η συμμετοχή εβραίων και μαύρων μουσικών σε οποιαδήποτε μουσική μπάντα, από την κλασική μουσική μέχρι το swing. Μετά τον Μάρτιο του '42 οι εβραίοι μουσικοί στέλνονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης Bergen Belsen, Buchenwald, Sachenhausen και Auschwitz για να δολοφονηθούν. Σε ό,τι αφορά την αμιγή γερμανική νεολαία που ακούει swing, το καθεστώς απαγορεύει το swing ρεπερτόριο από τις δημόσιες σκηνές – έτσι τα πάρτυ πλέον διοργανώνονται κρυφά: σε σπίτια ή στο πίσω μέρος καφενείων. Αυτά μέχρι το '44 που οι ναζί εξαπολύουν γενική καταστολή στην swing youth. Τα παιδιά του swing συλλάμβανονται και βασανίζονται. Πολλά στέλνονται σε στρατόπεδα εργασιας για νέους (jugendsdschutzlager). Μέσα στο κλίμα τρομοκρατίας που δημιουργείται πολλά αγόρια και κορίτσια αυτοκτονούν.

Μέχρι την κατάληψη της γερμανίας απο τους συμμάχους τα παιδιά του swing (όσα δεν έχουν αποκρήύξει ή επιστρατευτεί, που είναι και η πλειοψηφία) παραμένουν φυλακισμένα. Ακόμα κι εκεί κάποια εξακολουθούν και γράφουν τραγούδια swing βέβαια.

''Bergedorf (μια φυλακή για την "διεφθαρμένη" νεολαία στο Αμβούργο)
is no prison, no Sing Sing,
Bergedorf is the fortress for the Swing,
Bergedorf is a silent Nazi place,
where they send the cultural scene of the old English 'Hot'!

Αν τέλος υπάρχει μια αναγκαιότητα να ξανασκεφτούμε το swing σήμερα, αυτή δεν ειναι η οικονομική κρίση. Αν θέλουμε να πολεμήσουμε κάτι στο σήμερα με όπλο το swing αυτό ειναι ο ρατσισμος των ελλήνων που πηγάζει απο την φενάκη της πολιτισμικής μοναδικότητάς τους. Το swing αποδεικνύει πως η καλύτερη τέχνη είναι η μπάσταρδη τέχνη. Πως ο καλύτερος τρόπος να παράξει πολιτισμό μια κοινωνία είναι αυτός να ειναι αντιπροσωπευτικός του πολιτισμού των ανθρώπων που ζουν εντός της.

Σημειώσεις

1. Η πολιτισμική ισοτητα αποτελεσε βήμα κατά του ρατσισμου στην Αμερική (έστω και αν τις περισσότερες φορές παραμένει στους τύπους). Αντίθετα στην ελλάδα δεν έχει γίνει κανένα τέτοιο βήμα (ούτε στους τύπους): ο αντιρατσισμός νοείται σαν την βοήθεια που προσφέρουν οι "πολιτισμένοι" στους "κατώτερούς τους πολιτισμικά" μετανάστες.
2. Εξαίρεση αποτελεί το Μόναχο. Εκεί, παιδιά του swing ήρθαν σε επαφή με την αντιναζιστική ομάδα weiβe rose (white rose), την μόνη αντικαθεστωτική ομάδα που έδρασε στην γερμανία των ναζι, τον σκληρό πυρήνα της οποίας αποτελούσαν έντεκα φοιτητές (η μία ήταν γυναίκα: η Sophie Scholl) και ενας καθηγητής τους στο πανεπιστήμιο του Μονάχου. Τον Φεβρουάριο του '43 οι ναζί την "εξουδετέρωσαν" και έξι μέλη της καταδικάστικαν σε θάνατο δια αποκεφαλισμού.

«300 ΑΠΕΡΓΟΙ ΚΑΜΠΟΣΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ &

Τον Μάρτιο του 2011, οπότε και τελειωνει η απεργία πείνας των 300 μεταναστών χωρίς χαρτιά, γεννιέται η ιδέα από υγειονομικούς που βρέθηκαν στο εργατικό κέντρο θεσσαλονίκης (όπου στεγάζονταν οι απεργοί πείνας) και σε κάποια νοσοκομεία της πόλης και κατόπιν προχωρά η πράξη ενος κοινωνικού ιατρείου αλληλεγύης στην Θεσσαλονίκη. Το εγχείρημα, με αφορμή αλλά και λόγω της απεργίας πείνας, και ως ΣΥΝΕΧΕΙΑ της απεργιας πείνας[1], έδωσε *δυνητικά* την προοπτική χτισίματος μιας μόνιμης αντιρατσιστικής δομής, γι' αυτό έχει σημασία για μας να παρακολουθήσει κανείς/καμιά την συνέχεια ... Και γράφουμε 'δυνητικά', γιατί αγώνες και εγχειρήματα χωρίς σαφές αντι-ρατσιστικό πρόταγμα μπορούν κατόπιν, ανάλογα με τους συμμετέχοντες, να παίρνουν διαφορετικές – ακόμη και αντίθετες απο την αρχική – κατευθύνσεις. Και έτσι δυστυχώς κατέληξε και το συγκεκριμμένο εγχείρημα το οποίο, αν και ξεκινά μέσα απο μια απεργία πείνας μεταναστών, καταλήγει σήμερα να πλασάρει απόλυτα την πολιτική του *"εθνικού δράματος"*.

Αλλά έχει ενδιαφέρον να προβληματιστούμε πάνω στην "πολιτική στροφή" του ΚΙΑ Θεσσαλονίκης. Τί συνέβη εντός του και εκτός του, που οδήγησε σε αυτη την "στροφή"; Αφενός, την τελευταία 2ετία σημειώνεται *μια σαφέστερη πατριωτική στροφή που διαπερνά όλη την ελληνική αριστερά*, στροφή η οποία εν πολλοίς οδήγησε και πλήθος εθελοντών στην πόρτα του ΚΙΑ Θεσσαλονίκης, λίγο καιρό μετά το άνοιγμα του[2]. Γιατί 'πατριωτική στροφή'; Γιατί πλήθος κόσμου κινητοποιήθηκε από την "φτωχοποίηση του λαού του", με τρόπο ανάλογο μάλιστα με αυτόν που πλασάρεται σήμερα η "κοινωνική αφυπνιση": αφορώντας δηλαδή αποκλειστικά στο 'δραμα των ελληνων' (μιας και για τους μετανάστες το μπανάλ δράμα τους παίζεται εδώ και 20 χρόνια τουλάχιστον). Έτσι, το βάθεμα της "εθνικής κρίσης" και το ξύπνημα του φιλότιμου του ελληνικού λαού, που τρέχει να προσφέρει εθελοντικά την βοήθεια του συμπάσχοντα με τον έλληνα γείτονα είναι ένα στοιχείο που αλλάζει και το "χαρμάνι" του ΚΙΑ.

Άλλο που δεν θέλει και η «κυβερνώσα αριστερά» που κυνηγάει να διατηρησει το 27% . Η *ανέλιξη του ΣΥΡΙΖΑ* από κόμμα του 4% σε αξιωματική αντιπολίτευση του 27% είναι ακόμη ένα στοιχείο που βοηθάει στη μετάλλαξη του ΚΙΑ Θεσσαλονίκης, καθώς αυτό πλαισιώνεται εξαρχής και από συνδικαλιστές γιατρούς του ΣΥΡΙΖΑ[3] αλλά και μια πληθώρα εθελοντών – πέραν πολιτικής καριέρας - "ευαίσθητων" αριστερών και άλλων ρατσιστών ελλήνων, αλλά και ενός εθελοντή-μπάτσου για κερασάκι στην τούρτα. Το ΚΙΑ Θεσσαλονίκης από δομή υγείας μετά την απεργία πείνας εξελίσσεται σε βόθρο όπου είναι σύνηθες πια να ακούς κανέναν να λέει ότι "οι αφρικανοί μεταναστες εκτοξευουν μικροβια", άλλους να δηλώνουν ρητά την δυσφορία τους απέναντι σε ρομά ασθενείς στους διαδρόμους του ΚΙΑ κι άλλους να υιοθετούν ρατσιστικές συμπεριφορές απέναντι σε μετανάστες, χώρια τα σχόλια τύπου "έλα μωρέ, έτσι κάνουν αυτοί οι αφρικανοί, είναι πονηροί".

Αλλά ας τα δούμε ένα-ένα: από το τέλος προς την αρχή το θέμα της παρουσίας μπάτσου (ενός ή παραπάνω) δεν είναι ποσοτικό, ειναι ποιοτικό. Σε ένα πρώτο επίπεδο σήμαινε *έλλειψη ασφάλειας για τους μετανάστες χωρίς χαρτιά*, πράγμα για το οποίο δεν τους καιγόταν καρφί, και σε ένα δεύτερο επίπεδο σήμαινε μία *«επιλογή»* - το «όλοι οι καλοί χωράνε» και το «εδώ δουλεύουμε μια εθνική συστράτευση» για την αντιμετώπιση της «εθνικής κρίσης». Εξάλλου, η παρουσία του μπάτσου σύναδε με τις προσπάθειες του ΣΥΡΙΖΑ για συνδικαλισμό στα σώματα ασφαλείας της ΕΛ.ΑΣ. όσο και τον περιβόητο εκδημοκρατισμό της ΕΛ.ΑΣ.(πηγαινοερχόταν τότε ο Τσίπρας στα διάφορα σωματεία μπάτσων). Αλλά σήμαινε τέλος και την επικύρωση της διάκρισης ανάμεσα στο ελληνόψυχο πλήθος από την μια – ως εθελοντές και ως συμμετέχοντες ασθενείς αλλά και ως πιθανούς ψηφοφόρους – και τους μετανάστες από την άλλη – ως αντικείμενο (μιας και δεν έχουν δικαίωμα ψήφου) της πολιτικής των κομμάτων και του ξεπλύματος μιας συνείδησης «φιλανθρώπων». Εξού και το «οι μετανάστες μας έχουν ανάγκη» που έλεγε εντος του ΚΙΑ συνδικαλιστής του ΣΥΡΙΖΑ[4].

Αυτά γινόντουσαν πριν από ένα χρόνο. Και φτάνουμε στο σήμερα, για να παρακολουθησουμε τον δημόσιο λόγο του ΚΙΑ Θεσσαλονίκης, όπως μας τον παρουσίασε το ίδιο, τον Οκτωβρη του 2013 (τόσο σε συνεντευξη τύπου, όσο και σε παρεμβάσεις του) όπου πια εορτάζεται το παραπάνω σκεπτικό:

Υπερτονισμός στο γνωστό "δράμα των ελλήνων" που χάνουν την ασφάλιση τους και "πετιούνται" από τα νοσοκομεία, συνεχείς αναφορές στην αύξηση του ποσοστού των προσερχόμενων ελλήνων στο ΚΙΑ (άρα μειωση των μεταναστών;) και όλο και συχνότερες αναφορές σε 3 εκατομμύρια ανασφάλιστους εργαζόμενους, για να περάσουμε στο ζουμί της πολιτικης του: την συνειδητή επιλογή και ανάπτυξη *ενός πατριωτικού, λαϊκίστικου δημόσιου λόγου* βασισμένου σε μια συνεχή αναφορά περί προσφυγής στην δικαιοσύνη για αντισυνταγματικότητα του υπουργείου υγείας βάσει του κορυφαίου επιχειρήματος ότι:

"σύμφωνα με το άρθρο 5 του Συντάγματος είναι δικαίωμα των Ελλήνων να έχουν πρόσβαση στην Υγεία... Ειναι δηλαδή και αντισυνταγματικό να μένουν έξω από το νοσοκομείο"[5]

Εύλογα ίσως διερωτηθεί κάποιος/κάποια: και αν είναι δικαίωμα των ελλήνων, τι γίνεται με τους μη-έλληνες; Μήπως δεν γνωρίζουν οι του ΚΙΑ ότι με ένα τέτοιο ακριβώς επιχείρημα, δηλαδή βάσει άρθρων του συντάγματος, και με μια βιολογίστικη επιχειρηματολογία μόλις πρόσφατα το ΣτΕ απέρριψε δικαιώματα στους μετανάστες;

Σημειώσεις

1. Για εμάς, ως αλληλλέγγυοι/ες των απεργών πείνας, η συνεργασία με τους απεργούς και κάποιους/ες αλληλλέγγυους/ες, ανέδειξε σχέσεις εμπιστοσύνης και συνέπειας. Μιας συνεργασίας που θα μπορούσε να συνεχίσει σε πιο μόνιμη βάση και να αφήσει πίσω της κάτι στέρεο, θεμελιωμένο στον σημαντικό αγώνα των 300. Συνεργασία με μετανάστες και μη, μακριά από τους επαγγελματίες της διαμεσολάβησης, που υποτιμήθηκαν δυστυχώς ως απλώς "άτομα". Η προοπτική είναι ακόμη μπροστά μας για αυτό που ονειρευτήκαμε: για μια φροντίδα υγείας και μια ισότιμη/ανθρώπινη αντιμετώπιση αυτών που δεν έχουν το χρώμα, την γλώσσα, τον φαινότυπο, "τις άκρες"και τα χαρτιά των "3.000.000 ανασφάλιστων" ελλήνων.
2. Στην αρχή του εγχειρήματος υπήρχαν 15-20 άτομα και σε λιγότερο από ένα χρόνο αυξήθηκαν σε πάνω από 100.
3. Συνδικαλιστές και κομματόσκυλα δεν είναι σπάνιος συνδυασμός οπότε λογικό, θα πει κανείς/καμιά, να κατεβαίνουν κάθε τόσο για τα εσωτερικά όργανα του κόμματος. Αλλά να εξελίσσεσαι από άσημος συνδικαλιστής σε μέλος της Κ.Ε. του ΣΥΡΙΖΑ μετά την ενασχόλησή σου με το κοινωνικό ιατρείο ε σου τη δίνει στα νεύρα ...
4. Δείτε την μπροσούρα κριτικής "οι συλλογικότητες, η ανάδυση του κυριαρχικού λόγου και η δύση της συντροφικότητας: η επανάληψη της ιστορίας. Ενα παραδειγμα: το κοινωνικο ιατρείο αλληλεγγύης Θεσσαλονίκης", Απρίλιος 2013. **https://docs.google.com/file/d/0B0Ss0qYKvtmITHU5WVR3dFRkUkU/edit?pli=1**
5. Παρέμβαση προς την Διοίκηση του Ιπποκράτειου νοσοκομείου της Θεσσαλονίκης τον Όκτωβρη του 2013: **http://www.alterthess.gr/content/paremvasi-toy-koinonikoy-iatreioy-allileggyis-sto-nosokomeio-ippokrateio**

ΟΙ ΠΕΙΝΑΣ, ΕΝΑ ΚΟΜΜΑ, & ΕΝΑΣ ΜΠΑΤΣΟΣ»

Επιπλέον, η συνεχής αναφορά στα «3 εκατομμύρια ανασφάλιστους» που φυσικά αφορά μόνο τον αριθμό των ελλήνων ανασφάλιστων, τι υπονοεί; Ότι δεν υπάρχουν μετανάστες ανασφάλιστοι ή μήπως, για να πονηρέψουμε, ότι ακόμα και επί μιας «κυβερνώσας αριστεράς» το νούμερο των ανασφάλιστων που θα υπολογίζεται θα συνεχίσει να είναι αυτό των τριών εκατομμυρίων; Για όσους εκπίπτουν του ελληνικού γένους, οι αριθμοί και η αναφορά περιττεύουν... όπως και οι ίδιοι εξάλλου.

Πέραν τούτου, οι συνεχείς αναφορές στους γενικά κι αόριστα "ανασφαλιστους"[6] κρύβει και την απροθυμία του ΚΙΑ Θεσσαλονίκης – ή να πούμε την εθνική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ; – να ασχοληθεί με την πολιτική του ρατσισμού εντός των νοσοκομείων[7], ένα ζήτημα που προφανώς δεν ενδιαφέρει αφενός την ατζέντα του ΣΥΡΙΖΑ και αφετέρου την «γαλανόλευκη φιλανθρωπία» των εθελοντών. Στην τελική (και πάει γάντι με το σκεπτικό των συμμετεχόντων στο ΚΙΑ θεσσαλονίκης) πολύ καλά το δήλωσε και η γνωστή αριστερή πατριώτισσα Σώτη Τριανταφύλλου στην athens voice (10/2013): φτάνει πια με την *«αδιάκριτη αλλοφιλία»*!

Δεύτερον, το ότι το ΚΙΑ κοπαναέι συνεχώς το νούμερο των τριών εκατομμυρίων ανασφάλιστων προδίδει το μυαλό των πολιτικών του οργανωτών. Σκοπεύουν μάλλον να διατηρήσουν το παράνομο στάτους εργασίας για τους μετανάστες στην ελλάδα. Έτσι, θυμίζουν βέβαια ευτυχώς, σε όποιον τυχόν το ξέχασε, ότι μπορεί οι κυβερνήσεις να είναι δεξιές ή αριστερές αλλά *το κράτος είναι ένα, είναι ελληνικό* και η στάση του απέναντι στους ξένους δεν αλλάζει βάσει ευαισθησιών αλλά προσανατολίζεται βάσει στρατηγικών συμφερόντων.

Τρίτον, η απροθυμία απέναντι σε μετανάστες είναι πια τόσο εξόφθαλμη σε επίπεδο αριστερής πολιτικής που το ΚΙΑ και τα διάφορα ΚΙΑ δεν μπορούν να κρυφτούν: οι προσπάθειες που δεν έγιναν στην προσέγγιση των μεταναστών και με σκοπό την εξασφάλιση της πρόσβασής τους στην αυτοοργανωμένη αυτή κάποτε δομή υγείας ήταν εκκωφαντικά απούσες. Πέρα από μια πολύγλωσση αφίσα με την έναρξη της λειτουργίας του ΚΙΑ Θεσσαλονίκης και την προφορική ενημέρωση σε στέκια, καμιά άλλη προσπάθεια δεν έγινε να πλησιάσουν οι μετανάστες την εν λόγω δομή. Ίσα-ίσα, άνθισαν οι ρατσιστικές συμπεριφορές που έδιωξαν πολλούς ενώ οι υπόλοιποι απλά σπρώχτηκαν στο περιθώριο από τα υποτιθέμενα «πραγματικά θύματα»: τους έλληνες. Γι' αυτό και στην τελευταία συνέντευξη τύπου του ΚΙΑ αναφέρεται ότι 7 στους 10 ασθενείς είναι πλέον έλληνες (ενώ τον προηγούμενο χρόνο οι έλληνες ασθενείς αποτελούσαν 45-55%, πλέον αποτελούν το 70%). Και να 'σου τα δημοσιεύματα «Ξεπέρασαν τους μετανάστες οι ανασφάλιστοι έλληνες που πήγαν στο ΚΙΑ» και να 'σου τα άρθρα «Ασθενείς της διπλανής πόρτας χτυπούν την πόρτα του ΚΙΑ». Δύο τινά μπορεί να υπάρχουν σε σχέση, βέβαια, με αυτή την αλλαγή ποσοστών και μάλλον κανένα δεν αφορά στο ότι εξαθλιώθηκαν οι έλληνες περισσότερο από τους μετανάστες στην ελλάδα. Η μέχρι πέρσι κάποιοι γιατροί του ΚΙΑ με 'αδιάκριτη αλλοφιλία' τρόμαζαν τους έλληνες και δεν έρχονταν – πράγμα που θα χαιρόμασταν αν συνέβαινε βέβαια – ή το ΚΙΑ, κατ' επιταγήν των πολιτικών του αφεντικών, πραγμάτωσε επιτέλους τον στόχο του να ασχοληθεί με έλληνες ψηφοφόρους ασθενείς, αδιαφορώντας για τους μετανάστες που και χαρτιά δεν έχουν και την γλώσσα δεν ξέρουν και πρόσβαση στα νοσοκομεία και στην ενημέρωση για την υγεία δεν έχουν και δεν ψηφίζουν και τους μπάτσους φοβούνται και, στην τελική, δέχονται ρατσισμό και από εθελοντές του ΚΙΑ.

Η εμπειρικά επιβεβαιωμένη μπρεχτική προφητεία πως αν δεν αντιδράσεις τώρα για άλλους κάποτε θα έρθει και η σειρά σου γίνεται κουρέλι στα στόματα τους. Οι μετανάστες, οι τοξικομανείς, οι πόρνες, οι ψυχικά ασθενείς και όλοι όσοι αποτελούν αντικείμενο κρατικής πληθυσμιακής διαχείρισης μάλλον θα πρέπει να ποντάρουν χοντρά στα δικά τους πόδια γιατί οι ιθύνοντες της αριστερής φιλανθρωπίας φαίνεται μάλλον πως γυρεύουν να κουμαντάρουν αριστερά στρατόπεδα κράτησης, όπως κι αν τα μετονομάσουν για να κοιμούνται ήσυχοι οι ψηφοφόροι τους. Το στενάχωρο της χάλκευσης μιας δομής αγώνα που ξεκίνησε σαν επιστέγασμα του δυναμικότερου και πλέον ριζοσπαστικού αγώνα εργαζομένων και ανασφάλιστων της τελευταίας δεκαετίας, που διόλου τυχαία ήταν και οι 300 απ' αυτούς μετανάστες, ισορροπεί συναισθηματικά μόνον με το ότι καθώς τελειώνει ένα εγχείρημα σημαντικά συμπεράσματα οφείλουν να έρθουν εν είδει απολογισμού.

από ένα πρώην μέλος του ΚΙΑ Θεσσαλονίκης

Σημειώσεις

6. Ενώ κι η "θυγατρική" του ΚΙΑ στην Θέρμη δεν κάνει καν λόγο για μετανάστες, παρά μόνο "γενικα" για ανασφάλιστους.

7. Οι ιστορίες καθημερινού ρατσισμού στα νοσοκομεία δεν χωράνε να γραφούν ούτε σε χίλιες σελίδες. Από τον σεκιουριτά στην πόρτα των επειγόντων, που "διαλέγει" βάσει χρώματος ποιός θα εξετασθεί, τον νοσοκόμο που σχολιάζει ότι πληρώνει με τους φόρους του την νοσηλεία αυτών των "βρωμιάρηδων" ή τον γιατρό που έχει «αγανακτήσει» – μάλλον θα ανήκει στους γνωστούς αγανακτισμένους – από την πληθώρα των τσιγγάννων και των συγγενών που τους συμπαραστέκονται στην αρρώστια τους, από τον τραυματοφορέα που κάνει το καθηκον του με το ζόρι αν προκειται για κάποιον "ξενο" αλλά με πολύ ζήλο αν πρόκειται για τον γείτονά του ή για τον μπατζανάκη του Ψωμιάδη, από όλους αυτούς μαζί όταν μπαίνει στο εξεταστήριο γυναίκα μετανάστρια και εν χορώ ξεδιπλώνουν τον σεξιστικο- ρατσιστικό οχετό τους, από τις απειλές ώς την πράξη του να καλέσει ενας φασίστας διευθυντής κλινικής τους μπάτσους για απέλαση - τίποτε από αυτά δεν φαίνεται να είναι στην ατζέντα του ΚΙΑ Θεσσαλονικης. Από την άλλη, αναγνωρίζονται ατομικές προσπάθειες ανθρώπων που δουλεύουν στα νοσοκομεία και με την στάση τους αντιστέκονται και συγκρούονται με φασίστες συναδέλφους τους, αλλά είναι μεμονωμένες...

HIPH

ΚΑΙ ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΤΑ

REVOLU

Τον Ιούνιο του 2013 τους είδαμε να παίζουν στο «Don't Call me Greek!» στην ΑΣΟΕΕ, στη συναυλία που διοργάνωσε το Antifa Negative και υποστήριξαν αυτόνομοι αντιφασιστικοί πυρήνες της πόλης. Ήταν καλεσμένοι εκεί ως περήφανοι εκπρόσωποι του πολιτικοποιημένου και αντιφασιστικού χιπ χοπ της Αθήνας σε μια νύχτα που ήταν αφιερωμένη στην 2η γενιά μεταναστών στην ελλάδα. Τώρα ξαναβρήκαμε κάποιους απ' αυτούς και τους μιλήσαμε για τη φάση τους, το underground hip hop, τον ρατσισμό στην ελλάδα και την δολοφονία του αντιφασίστα ράπερ Παύλου Φύσσα τον περασμένο Σεπτέμβρη.

0151 – Πείτε δυο λόγια για πότε ξεκινήσατε, περίπου ποια είναι η φάση σας, η προσωπική και της μπάντας, εντός κι εκτός hit & rap.
Jovi (από Te Pavarurit): Ήταν το '96. Ήμασταν στην πλατεία του Αγίου Θωμά. Έχω έναν ξάδελφο που πιο πριν στην Αλβανία έγραφε στίχους και λέγαμε να κάνουμε ένα συγκρότημα techno rap όπως ήταν τότε ο dj Bobo. Και είμαι με τον αδερφό μου μια μέρα στον Άγιο Θωμά και έρχεται ένας τύπος καραφλος με παντελόνια φαρδιά και λέει «Παιδιά, μήπως ξέρετε τον Ρομ?» Ρομ ήταν ο ξάδερφος μου. «Θέλω να κάνω ένα συγκρότημα hip hop, έμαθα ότι γράφει στίχους αυτός, εγώ κάνω μουσική». Κάπως έτσι ξεκινήσαμε, βέβαια με 4-5 μουσικές από το ίντερνετ. Μαζέψαμε λεφτά και πήραμε ένα sampler και δεν ξέραμε να το δουλεύουμε! Το παιδί ο J Killah προσπαθούσε μόνος του, δεν πήγαινε ούτε δουλειά για να μάθει το sampler. Και ήξερε τον Τάκι Τσαν τότε. Και σκάει μια μέρα σπίτι και του λέει «Τι κάνεις εκεί;». Είχε το sampler ένα κουμπί για να κάνει το beat και το πάταγε συνεχόμενα. Αυτό αν το πατήσεις μερικές φορές επαναλαμβάνεται και δεν έβγαινε η μουσική στο ρυθμό, κάπου χανότανε γιατί έμπαινε χέρι. Δεν ξέραμε! Δεν ξέραμε τίποτα αλλά γουστάραμε πολύ! Και έτσι ξεκινήσαμε. Βγάλαμε το πρώτο cd. Σαν Hijet. Το πρώτο αλβανικό χιπ χοπ, το '97. Αλλά πιστεύω κατά την γνώμη μου είναι τα καλύτερα τραγούδια, οι καλύτερες ρίμες. Τελικά, ο ξάδερφος πήγε Αγγλία, ο J Killah πήγε Γαλλία. Μετά με τον αδερφό μου κι έναν ακόμα που είναι Αλβανία τώρα, φτιάξαμε το συγκρότημα Te Pavarurit. Και μετά από κάποιο καιρό και κάποια ακόμα παιδιά. Και ήρθε κι ο Ivi το 2010.
Ivi (από Te Pavarurit): Εγώ από το 2000 είχα αρχίσει να γράφω στίχους και ψαχνόμουνα τότε. Ήθελα να ηχογραφήσω κάποιο κομμάτι αλλά δεν είχα άκρες. Δεν ήξερα πολλούς. Απλά γούσταρα πολύ. Άκουγα πολύ χιπ χοπ από παλιά και ήθελα να γράψω και να ηχογραφήσω κάνα κομμάτι. Γνωρίζω τον Buizy που ήτανε τότε στους Te Mire & Te Keqinj και με πάει εκεί στο στούντιο. Με βοήθησε και βγάζω το πρώτο κομμάτι. Το 2003 φεύγω, πάω Αλβανία και προσπαθούσα εκεί να κάνω κάτι. Αλλά δύσκολο για μένα. Το πάλευα όμως και με κάτι άλλα παιδιά είχαμε κάνει ένα στούντιο και προσπαθούσαμε... Μετά, στα τέλη του 2003 γνωρίζω και τον Jovi και τους άλλους από Te Pavarurit και εμείς τότε είχαμε ένα crew, το comi crew και κατέβαινα από Αλβανία. Κάναμε ηχογραφήσεις εδώ στην Αθήνα, εγώ κατέβαινα από Αλβανία και φτιάχναμε κομμάτια όλοι μαζί. Μετά, όταν επέστρεψα το 2008 στην Αθήνα είχα κόψει λίγο. Δεν είχα κάνει τίποτα εκείνη την περίοδο και συνέχιζα με τον Jovi την φιλία. Και όταν αποχώρησε ένας από το crew, λέω στον Jovi να το συνεχίσουμε εμείς με τον Psycho. Κι απ' το 2010 συνεχίζουμε πιο δυνατά, με πιο πολιτικοποιημένο στίχο. Και βγάλαμε ένα το underground mixtape. Έβγαλα κι ένα ακόμα μόνος μου με συμμετοχές από τα παιδιά και με άλλους. Και μετά έκατσε η φάση με την hit n' rap που πήγαινα και βοηθούσα στα live και φιλικά ήξερα τα παιδιά. Και μπήκαμε και στην hit 'n' rap μετά κανονικά.

Ibo (από BONUS TRACK): Εγώ από το 2001 ασχολούμαι με μουσική. Βρεθήκαμε με τον Kaz το 2001 και κάναμε τα πρώτα μας βήματα αλλά σαν bonus track από το 2004 και πέρα είμαστε ενεργοί στο χώρο και με hit & rap και τέτοια. Η hit & rap τόσα χρόνια που είμαι μέλος και ξέρω δυο πράγματα, μπούχτισε από την ελληνική βιομηχανία και ήθελε να εκφραστεί αλλιώς. Δηλαδή μπούχτισε με όλο το φασισμό που λέγανε τραγούδια για την υπερήφανη Ελλάδα, ξέρω 'γω, και θέλανε απλά να κάνουνε κάτι άλλο δικό τους πέρα από τα πρότυπα που υπήρχαν τότε, κι έτσι δημιουργήθηκε αυτή η ομάδα για την οποία είμαι πολύ περήφανος που είμαι μέλος, γιατί ιδεολογικά είμαστε όλοι σε ένα σημείο, έχουμε τα ίδια πιστεύω, μας αρέσει η ελεύθερη έκφραση. Και δεν είμαστε καριερίστες αλλά πάντα κάνουμε πράγματα για τους άλλους, όπου μας καλούνε για οικονομική ενίσχυση, για αλληλεγγύη...

Dtaeys: Εγώ πολύ πιο πριν με τον Μανώλη τότε το 2003, ήμουνα σε ένα άλλο σχήμα, πιτσιρικάδες τότε, γυμνάσιο ήμασταν, τελείως διαφορετική φάση, αλητεία και τα κλασσικά για πιτσιρίκια... Και μετά το 2006-2007 ενταχθήκαμε και 'μείς σαν productive στο hit & rap και αυτό ήταν ένα ερέθισμα για μένα για να ακολουθήσω αυτόν τον δρόμο. Εντάξει, αυτή τη στιγμή δεν εκπροσωπούμε το hit & rap εννοείται. Απλά είμαστε μέλη της hit & rap, εγώ ήμουνα στους productive και πλέον είμαι και μόνος ως Dtaeys. Η hit & rap σαν σχήμα ξεκίνησε το 2001-2002 στην πανεπιστημιούπολη στις ελεύθερες ραδιοζώνες (98fm). Ήταν κάποια συγκροτήματα τότε και γενικώς σύντροφοι οι οποίοι είχανε σκεφτεί κάτι παραπάνω γι' αυτό, και έγινε μετά το 2003 η πρώτη συναυλία ως hit & rap πάνω στο Στρέφη και τώρα 10 χρόνια ακριβώς μετά είναι αυτό το live που κάναμε τώρα (νοέμβρης 2013).

0151 – Παρένθεση. Και γιατί Dtaeys ;
Dtaeys: Καταρχάς αυτό έχει ένα story. Το είχα σκεφτεί από τότε και ήτανε το κλασσικό ως πιτσιρικάς που θέλεις να διαφέρεις, αλλά μετά από πολλές σκέψεις... είναι don' t trust anyone except yourself , μην εμπιστεύεσαι κανέναν πέρα από τον εαυτό σου, δηλαδή, αλλά δεν είναι τόσο μηδενιστικό όσο ακούγεται. Εγώ πιστεύω ότι για να αρχίσεις να εμπιστεύεσαι τους άλλους πρέπει να τα 'χεις καλά με τον εαυτό σου.

0151 – Εγώ υποψιάστηκα όταν το άκουσα όχι κάτι μηδενιστικό αλλά ότι έχει σχέση με αυτό που έμαθα μετά, ότι πολλοί από σας είναι αυτό που λέμε «δεύτερη γενιά μεταναστών» και το όνομα έχει να κάνει και με τους όρους επιβίωσης στην ελληνική κοινωνία.
Dtaeys: Έχει βάση και ναι εννοείται είναι και για αυτό αλλά τότε ειδικά όταν ήμασταν πιο μικροί ήταν και πολύ πιο έντονο. Και το ότι κάναμε rap και ήμασταν «οι διαφορετικοί»... Εγώ ήμουνα και σε ένα σχολείο ψηλά στα Εξάρχεια που ήμασταν οι περισσότεροι Αλβανοί μέσα στην τάξη και υπήρχε κάποιο θέμα. Η παιδική χαρά που αράζαμε συνέχεια, «παιδική των Αλβανών» λεγόταν.

Ibo: Στην αρχή όλα αυτά γιατί τώρα είναι για τους Πακιστανούς έτσι. Καταλαβαίνεις, στην αρχή οι Αλβανοί, μετά οι Πακιστανοί, μετά οι αριστεροί, θα μας πάρει όλους η μπάλα κάποτε. Εμείς τραβήξαμε το λούκι στις αρχές, τώρα είναι η σειρά των άλλων, θα δείξει μετά για ποιόν θα είναι. Ξέρεις πως είναι.

0151 – Ναι, κάτι έχω ακούσει. Έχω ακούσει επίσης και το «Ώρες ώρες με μισώ».
Ibo: Είναι το αγαπημένο μου κομμάτι να σου πω την αλήθεια. Κάθε φορά που είμαι χάλια το ακούω αυτό το κομμάτι και με εκφράζει. Σαν Bonus Track, ο Kaz είναι ο bonus και εγώ, ο Ibo, είμαι ο track. Το Ibo μου το έβγαλε σαν ψευδώνυμο ο κολλητός μου στο Λύκειο που ακόμα κάνω παρέα και ήταν ο πρώτος έλληνας που έκανα παρέα στη Γκράβα. Και του Kaz παρόμοια είναι η ιστορία.

HOP
ΑΛΑΒΕΙ, ΚΑΤΑΛΑΒΕ
.UTION

Dtaeys: Πάλι καλά που δε σε είπανε Γιώργο... (γέλια)

Ibo: Δίνει πολύ συναίσθημα κατά τη γνώμη μου. Ώρες ώρες με μισώ γιατί νιώθω νεκρός.... Πιές κι άκου το και θα καταλάβεις. Τι να σου πω δηλαδή. Όλα τα κομμάτια μας τα έχουμε γράψει επειδή ήταν μια κατάσταση της ζωής μας έτσι. Αυτό γράφτηκε πριν 2 χρόνια περίπου. Ήταν και λίγο περίεργα τα πράγματα τότε, λίγο ανεργία, λίγο αυτή η σαπίλα με την κρίση.... Και σαν νέα παιδιά έχουμε πολλά όνειρα όλοι, αλλά δεν μας αφήνουν να αναπνεύσουμε. Άμα ήταν λυμένο το βιοποριστικό θα κάναμε περισσότερα πράγματα. Δουλεύουμε 10 και 12 ώρες αλλά στον ελεύθερό μας χρόνο δεν αράζουμε για καφέδες ή να τσατάρουμε. Θα βρεθούμε με την παρέα να κάνουμε διάφορες κινήσεις.

0151 – Έχω μερικούς στίχους για τον καθένα όμως: «όσο ο ρατσισμός κάτι άλλο δε με θλίβει πιο πολύ, έχοντας νιώσει ρατσισμό σου μένει μέσα στο πετσί, αν δεν το ζήσεις δεν μπορείς να καταλάβεις ακριβώς» αλλά και το άλλο ... «η τιμή του Γολγοθά ανήκει μόνο στους γονείς μου».
Dtaeys: Εννοείται ότι έχοντας ζήσει ως μετανάστης το νιώθεις πολύ πιο έντονα, όπως και κάθε κατάσταση, εξάλλου, αν δεν την έχεις βιώσει ο ίδιος δεν μπορείς να ξέρεις ακριβώς πως είναι. Γι' αυτό και εγώ προσωπικά είμαι πολύ πιο ανεκτικός στη διαφορετικότητα. Γι' αυτό πιστεύω ότι όπου κι αν γεννιόμουν δεν θα είχα απόψεις ρατσιστών. Και δεν τις καταλαβαίνω κιόλας. Γιατί έχω ζήσει κάτι τέτοιες καταστάσεις, αλλά και πάλι η λογική μου δε μπορεί να θέσει σε κάποια πλαίσια πως σκέφτονται όλοι αυτοί που είναι ρατσιστές.

0151 – Εμένα μου άρεσε ότι με το hip hop δίνεται και άμεσα όλο αυτό. Είναι ένα πακέτο νοήματος μέσα σε ένα κομμάτι....
Dtaeys: Ε ναι, επειδή μιλάει για μένα, «Λίγο απ' το μυαλό μου» λέγεται, αν και είναι πολύ απ' το μυαλό μου (γέλια), αλλά είναι το πώς το βλέπω εγώ αυτό το θέμα και πως το έχω ζήσει. Και γενικά νομίζω ότι κάτι τέτοιο μέσα από το hip hop μπορείς να το εκφράσεις πολύ καλύτερα γιατί οι ρίζες του hip hop είναι τέτοιες. Δημιουργήθηκε, δηλαδή, ως τρόπος αντίδρασης των μαύρων στους λευκούς στην Αμερική, ως αντίδραση των Αφροαμερικανών, δηλαδή. Και το άλλο που λέω για τους γονείς μου, «η τιμή του Γολγοθά ανήκει μόνο στους γονείς μου», εννοείται ότι τους ανήκει, γιατί αν εγώ το έζησα έστω και στο ελάχιστο όλο αυτό, οι γονείς μου το έζησαν πολύ περισσότερο.

Ibo: Ναι ρε καμία σχέση. Εμείς πες λόγω χώρου και λόγω των παρεών και τέτοια βρήκαμε έναν τρόπο να ενσωματωθούμε στην ελληνική κοινωνία. Επέλεξα να κάνω παρέα με παιδιά που γούσταρα, που δεν ένιωθα ρατσισμό και τέτοια. Το ίδιο ισχύει πιστεύω και για τους άλλους. Είναι ο χώρος. Πιστεύω ότι και ρατσισμό να έχεις γύρω σου θα βρεις δυο-τρεις ανθρώπους που να σε κάνουν να νιώθεις καλά.

0151 – Ναι, οκ χώρος, αλλά εσείς δεν έχετε γράψει και το άλλο: «Έχω βαρεθεί να μιλάνε για αντιφασισμό και όταν γίνεται πογκρόμ να βγάζουν κείμενο». Εγώ τους στίχους του τραγουδιού παίρνω για αλήθεια, έτσι;
Ibo: Hip hop revolution και όποιος καταλάβει κατάλαβε. Τι να σου πω.

Dtaeys: Δράση, δράση. Να μη μένουμε μόνο στα λόγια.

Ibo: Ναι ρε φίλε, ζήσε και γράψε. Όχι γράψε για να ζεις. Σαν bonus track είμαστε πολιτικοποιημένοι. Δε βλέπουμε ούτε αριστερά και τέτοια. Αλλά να σου πω την αλήθεια εγώ έχω βρει και αλλού τη διέξοδό μου. Γουστάρω bonus track αλλά ασχολούμαι και με κάτι άλλο. Γράφω στο στούντιο και διάφορα άλλα. Αλλά σαν bonus track είμαστε εκεί, τέλος. Και πιστεύω ότι δε θα αλλάξουμε.

0151 – Εμείς γενικά τα γουστάρουμε αυτά γιατί αυτό το στίχο δε θα τον βρεις σε αυτό που λέμε ελληνικό hip hop. Και αυτό βγάζει μια καλή κριτική και καλό είναι να λέγεται και η κριτική. Και επίσης αυτό που είπα στον Dtaeys πριν να σχολιάσει είναι πράγματα που εκφράζουν πάρα πολύ κόσμο και αυτή είναι μία από τις ιδιαιτερότητες αυτού του στίχου και αυτής της φάσης γενικότερα. Για το λέξεις ή πράξεις δεν ξέρω γιατί πολλές φορές τέτοιες λέξεις είναι τσεκούρια. Έχουμε, όμως, εδώ στο τεφτέρι και κάτι στα αλβανικά: «Ne qender te Athines vij verdall sdua tja di, se kush kam perball, se eshte i bardh se eshte i zi, jam internacional Ivi MC», δηλαδή «Τριγυρνάω στο κέντρο της Αθήνας, είτε λευκός είτε μαύρος δεν με απασχολεί. Είμαι διεθνιστής, Ivi MC». Κάνει ρίμα και στα ελληνικά! Για πείτε λίγο... Και πως είναι να είσαι μετανάστης στο χιπ χοπ; Βοηθάει το χιπ χοπ να εκφραστείτε περισσότερο; Το ρωτάω γιατί στην ελλάδα οι μετανάστες όπως όλοι ξέρουμε δεν εκφράζονται ελεύθερα ή δεν τους αφήνουνε.
Jovi: Οι μετανάστες βοηθάνε το χιπ χοπ. Αφού από εκεί βγήκε κιόλας. Από τους μετανάστες. Και δεν είναι τυχαίο ότι οι χώρες που έχουν μετανάστες είναι και οι πρώτες στο χιπ χοπ. Αυτό ήταν το χιπ χοπ. Πόνος, προβλήματα και – γιατί όχι; – χαρές. Αυτά που ζήσαμε. Ενώ τώρα κάπου έχει χαθεί. Γράφει ο καθένας ιστορίες και καλά ότι είναι πρωταγωνιστής και διάφορα. Αυτό κατά κάποιον τρόπο κάνει πολύ κακό στην νεολαία. Κάποια στιγμή ο RZA από τους Wu Tang, είχαν πάει γερμανία που τους είχαν καλέσει κάτι συγκροτήματα γερμανικά και λέγαν στα τραγούδια τους «σκοτώνουμε» και κάνουμε και το ένα και το άλλο. Και λέει, λοιπόν, σε έναν από αυτούς «Αυτά που γράφετε, τα έχετε ζήσει;», «Εεε,όχι», «Εμείς όμως που τα λέμε τα έχουμε κάνει, τα έχουμε ζήσει γι' αυτό και αυτό που λέτε και δεν το έχετε κάνει, κάνει κακό γιατί περνάτε μηνύματα. Κάποιοι πιστεύουν σε αυτά που λέτε». Πιστεύω ότι αυτό είναι ένα θετικό από την μουσική μας. Η φωνή μας, το να λέμε το τι γίνεται, το τι ζούμε.

Ivi: Απλά εγώ διαφωνώ με πολλά αλβανικά σχήματα που συνδέουνε το χιπ χοπ με τον εθνικισμό ή με τον πατριωτισμό. Εγώ δεν το βλέπω το χιπ χοπ... δεν είναι αυτό! Δεν συνδέεται με αυτό το πράγμα. Κι άλλα πράγματα που είπε κι ο Jovi πριν. Σκοτώνουμε, πουλάμε κτλ. Άλλο να πεις για τον ρατσισμό που νιώθεις από τότε που ήρθες εδώ και άλλο να πεις ότι είμαι Αλβανός και σας γαμάω. Δεν στέκει αυτό στο χιπ χοπ. Μιλάμε γενικά για μετανάστες στα κομμάτια μας και δεν λέμε ότι ας πούμε επειδή είμαστε Αλβανοί κάνουμε ό,τι θέλουμε.

Jovi: Εμένα με εκφράζει πάντα να γράφω για αυτά που ζω καθημερινά. Δεν υπάρχει δηλαδή να μιλάω μόνο για φασισμό. Η βάση βέβαια είναι... την ξέρω ποια είναι. Ότι ο ρατσισμός συνεχίζεται. Γράφω αυτά που με εκφράζουν κι αυτά που ζω. Δεν θα ήθελα ποτέ να γράψω κάτι που δεν το έχω ζησει και να πω πως είναι δικό μου.

0151 – Για αυτό κάνεις και στα αλβανικά κομμάτια.
Jovi: Όχι, εγώ προσωπικά ήρθα 16 χρονών και δεν είχα την τύχη, ε όχι τύχη γιατί τα σχολεία κάπου έχουνε προπαγάνδα, για να μάθω καλύτερα την γλώσσα. Ξέρω να μιλάω και να γράφω αλλά υπάρχουν λέξεις που δεν τις ξέρω αλλά υπάρχουν λέξεις που μπορώ να τις ακούω και να καταλάβω. Δεν έχω πλούσια ελληνικά για να κάνω ελληνικό χιπ χοπ. Θα γούσταρα πολύ να χώσω ελληνόφωνα.

Ivi: Και εμένα μου βγαίνει καλύτερα το αλβανικό.
Jovi: Ενώ υπάρχουν παιδιά όπως ο L.A.D. ο οποίος ήρθε πολύ μικρός και γράφει καλύτερα ελληνόφωνο!
Ivi: Όπως και ο Ζήσης, και ο Απόλυτος. Και ο Καζ και ο Buizy που γράφουν ελληνόφωνο.
Jovi: Μα όταν περπατάω στον δρόμο και γίνεται κάποιο σκηνικό,κατευθείαν -χωρίς να σκεφτώ- το μυαλό, βρίζω αλβανικά.
Ivi: Βγαίνει αυθόρμητα!

0151 | #1

0151 – Μια που το πες, έχουμε και ρωτάει μια τεχνική ερώτηση. Αν σας αγχώνει η ρίμα και αν προσαρμόζετε το περιεχόμενο για να βγει η ρίμα.
Jovi: Εγώ προσπαθώ πάντα όταν δεν ταιριάζει αυτή η λέξη να βρω την πιο κοντινή λέξη για να εκφράζει αυτό που θέλω να πω.

Ivi: Κοίτα μπορεί εκεί που καθόμουνα και σκεφτόμουνα για να μου βγει η λέξη, να έβαζα μια άκυρη! Για να μου βγει η ρίμα. Αλλά με μέτρο.

0151 – Για τους Te Pavarurit είναι η επόμενη ερώτηση. Σταματήσατε να παίζετε ένα κομμάτι από ότι λέτε στην ιστοσελίδα του hit 'n' rap. Υπάρχει τέτοιο κομμάτι ;
Jovi: Απλώς υπήρχε κάποιος στίχος σε ένα κομμάτι χωρίς κανέναν σκοπό... Κι είναι παρεξηγημένο αυτό το πράγμα και ήθελα να το τονίσω και τους το είπα και μπροστά γιατί εγώ είμαι καθαρός και θέλω τα πράγματα να τα λέω χύμα. Δεν είναι στίχος ας πούμε όπως τον βλέπουνε μερικοί!

Ivi: Και ήτανε και διαφορετικά τα πράγματα τότε. Μόλις είχατε έρθει μετανάστες. Απλά θεωρήθηκε εθνικιστικό.

Jovi: Και πάλι. Τα τραγούδια αν πάρουμε έναν και τα μεταφράσει ελληνικά,ο καθένας θα καταλάβει ότι αυτό δεν στέκει. Κάποιος πιάστηκε από δύο λέξεις.

0151 – Εντάξει, κάτι άλλο. Εμένα μου φάνηκε κάπως το πανό που ανέβηκε πέρσι στην πλατεία Εξαρχείων που έλεγε «100 χρόνια αλβανικό κράτος,100 χρόνια φασισμός» γιατί ξέρω ότι ήταν και έλληνες μπλεγμένοι σε αυτό το πανό και αυτό το πανό δεν έχει ανέβει ποτέ για την ελλάδα στην πλατεία Εξαρχείων. Να λέει 100 χρόνια φασισμός,100 ελληνικό κράτος.

Ivi: Ντάξει, για την ελλάδα όμως τόσα λέει ο χώρος.
0151: Απλά σου λέω διάβασα και το κείμενο και μου φάνηκε σαν επιτηδευμένα να δινόταν ραπόρτο από Αλβανούς μετανάστες σε Έλληνες και ήταν και η ανάλυση χάλια. Αυτό το πανό έσβηνε όλα τα χρόνια του Χότζα όλα τα χρόνια των ανταρτών! Έχει μια ιστορία η Αλβανία. Δεν είναι σαν την ελλάδα! Η ελλαδα είχε φασισμό πάρα πολλά χρόνια. Είχε στρατιωτικούς, είχε μαλάκες, είχε φασίστες. Εμείς έχουμε μεγαλώσει εδώ με την θρησκεία πάνω από το κεφάλι! Έχω γνωρίσει τόσους Αλβανούς που η λέξη «θεός» δεν τους σημαίνει τίποτα. Σημαντική διαφορά! Και δεν είναι η μόνη!

Ivi: Αυτό είναι ένα πράγμα που κατάφερε ο Χότζα να το κάνει.

0151 – Καλό είναι αυτό!
Jovi: Αυτό που είπες μ' άρεσε! Γιατί πιστεύω πως την μεγαλύτερη προπαγάνδα την κάνει η θρησκεία, η σημαία και η τηλεόραση.

0151 – Ε, ναι. Άντε πάνε βρες σημαία στην Αλβανία μέχρι πριν κάποια χρόνια.
Jovi: Παλιά δεν υπήρχαν αυτά. Δεν τα καταλαβαίνω.

Ivi: Αυτό που λέμε δηλαδή και εμείς που είμαστε στον χώρο ότι δεν γουστάρουμε σημαίες και αυτά. Δεν λέω ο άλλος να ξεχάσει την πατρίδα του αλλά να μην πωρώνεται τόσο πολύ είτε είναι αλβανικός εθνικισμός είτε είναι απ' όπου προέρχεται.

0151 – Εγώ έχω θέμα βρε παιδί μου γιατί ας πούμε στο πογκρόμ του 2004 εναντίον των Αλβανών. Εκεί μας έλεγαν τα παιδιά από το Στέκι Αλβανών Μεταναστών ότι τους είχαν πει οι έλληνες αριστεροί αν μπορούν να επηρεάσουν τους Αλβανούς που ξέρουν και θα κατέβουν στην πορεία για να μην φέρουν αλβανικές σημαίες. Να έχεις φάει πογκρόμ και να μην μπορείς να κουβαλήσεις αλβανική σημαία. Αλλά σε μια κατάληψη στην Θεσσαλονίκη κι αυτό είχε ειπωθεί. Ότι όποιον φορούσε μπλουζάκι με αλβανική σημαία θα του την έπεφτα, είχε ειπωθεί. Δεν είναι το ίδιο η αλβανική σημαία με την ελληνική, στην ελλάδα. Στην Αλβανία μπορεί.

Ivi: Όπως το λες αυτό, έχεις ένα δίκιο.

0151 – Κλείνοντας κάπως να το πούμε και ρητά πως μέσα από αυτές τις ερωτήσεις εμείς έμμεσα παραινούμε για περισσότερο αντιρατσιστικό και περισσότερο αντιφασιστικό στίχο, αλβανικό ή ελληνικό.
Dtaeys: Εννοείται. Καταρχάς, όλο αυτό για μας είναι ανάγκη να το εκφράσουμε και να το διαδώσουμε σε όσους μπορούν να το ακούσουν και να επωφεληθούν από αυτό, να πάρουν κάτι ωραίο. Γιατί δε γίνεται με την πραγματικότητα έτσι όπως τη ζούμε. Και το «λίγο απ' το μυαλό μου» ήταν ένα κομμάτι που έπρεπε να το βγάλω εκείνη τη στιγμή και γι' αυτό και τα είπα τόσο κοφτά. Δε γινότανε. Ήταν η περίοδος που ανέβαινε η Χρυσή Αυγή και είχε πάρει εκείνο το τεράστιο ποσοστό και δεν μπορούσε να το χωρέσει το μυαλό μου ότι θα 'παιρνε τέτοιο ποσοστό η Χρυσή Αυγή, από πού κι ως πού!

Ibo: Τι από πού κι ως πού; Από ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Εγώ το περίμενα αυτό. Όλα αυτά τα χρόνια ιστορικά η Ελλάδα έχει τους φασίστες της, έχει ταγματασφαλίτες, έχει χίλια δυο. Μετά από τη χούντα κάποιοι πήγαν στη Νέα Δημοκρατία κάποιοι κρύφτηκαν στο ΠΑΣΟΚ και τώρα με την κρίση ευκαιρία να βγάλουνε τη μάσκα τους. Πολύ απλό.

Dtaeys: Έτσι είναι, απλά δεν μπορώ να πιστέψω πως ο κόσμος τους υποστήριζε. Εγώ ας πούμε έβλεπα ότι θα ερχόταν η στιγμή που θα γινόταν κάτι τέτοιο όπως με τον Παύλο. Από την αρχή φαινόταν. Και πιστεύω ότι άργησε κιόλας να συμβεί κάτι τέτοιο. Βέβαια τόσο καιρό κυνηγούσαν μετανάστες, αλλά είχε άλλη βαρύτητα ο μετανάστης για την ελληνική κοινότητα. Ενώ με τον Παύλο επειδή ήταν Έλληνας έγινε μεγαλύτερος ντόρος. Αλλά δεν μπορούσε να το χωρέσει το μυαλό μου.

0151 – Ισχύει. Το ότι έχει πιάσει, όμως, μέχρι στιγμής ο αντιφασιστικός στοίχος σε γενικές γραμμές μπορούμε να το δούμε και εκ του αποτελέσματος, πολλές φορές θλιβερού. Εδώ και ενάμιση μήνα περίπου μιλάμε με έναν νεκρό αντιφασίστα mc πίσω μας που κυνηγήθηκε για τον αντιφασιστικό του στίχο. Αυτό εσείς πώς το είδατε; Αυτή η δολοφονία σκόρπισε φόβο σε εσάς, σκέψεις;
Ibo: Όχι γιατί καταρχάς θα μπορούσε στη θέση του Φύσσα να είναι ο καθένας. Απλά έκατσε που ήταν και mc. Αλλά προχωράς όπως θα προχώραγες.

Dtaeys: Εμάς, βέβαια, εννοείται δε μας ήρθε κεραμίδα. Γιατί ξέραμε τη Χρυσή Αυγή σαν οργάνωση τόσα χρόνια. Δεν ήταν κάτι καινούριο. Ξέραμε τη δράση της και γι' αυτό δεν υπήρχε λόγος να φοβηθούμε γιατί αν ήταν να φοβηθούμε θα είχαμε φοβηθεί ήδη τόσο καιρό. Τώρα απλά είχανε πάρει περισσότερη δημοσιότητα και είχαν περισσότερη δύναμη. Και σε ό, τι κάνεις ξέρεις τις αντιδράσεις που θα προκύψουν και τα ρίσκα που θα πάρεις. Πάντα ήξερες, δηλαδή, ότι υπήρχαν οι φασίστες και ότι μπορεί να είχες μπελάδες, αλλά εννοείται ότι δε θα το σταματήσεις. Εννοείται ότι μας εφιστά περισσότερο την προσοχή, ότι μας έχουνε στοχοποιήσει, αλλά αυτό δείχνει εξίσου και το ανάποδο, ότι σε υπολογίζουνε και είσαι αγκάθι για αυτούς.

Jovi: Εγώ προσωπικά ένιωσα μίσος για το σύστημα. Που εκμεταλλεύονται ακόμα και νεκρούς.
Ivi: Εγώ στεναχώρια πολύ. Και πολύ μίσος μέσα μου. Που είχα αλλά ακόμα πιο πολύ για τους φασίστες.

0151 – Δεν θα αντέξω να μην το ρωτήσω. Πώς είδατε την αντίδραση της mainstream hip hop κοινότητας; Είδα και τον Αρτέμη κάπου εκεί ας πούμε στην ΕΣΗΕΑ στη συνέντευξη τύπου που ακολούθησε την δολοφονία.
Ivi: Δεν μου άρεσε καθόλου έτσι όπως το κάνανε. Διαφωνώ με αυτά που λέγανε αυτοί. Κι εμείς κρατήσαμε μια άλλη στάση σαν hit n' rap και βγάλαμε ένα κείμενο δικό μας αν το έχεις διαβάσει μετά την δολοφονία τις επόμενες μέρες όπου δείξαμε τις απόψεις μας για αυτό που έγινε. Διαφωνούμε απόλυτα με αυτό που έγινε στην ΕΣΗΕΑ, αυτό το πανηγύρι.

Jovi: Εγώ θα πω κάτι πάνω σε αυτό. Είπε κάτι στο τελευταίο live ο Ατάραχος Ταξιδευτής που μ΄άρεσε. Είχανε γράψει στο πανό «ο Παύλος ζει, τσακίστε τους ναζί» και είπε κάτι πολύ ωραίο και συμφωνώ απόλυτα μαζί του. Λέει ρε παιδιά,ο Παύλος πέθανε. Θα μπορούσαμε να είχαμε γράψει έναν στίχο δικό του. Συμφωνώ 100%.

Dtaeys: Όλο αυτό ήτανε ένα πανηγύρι και μια ευκαιρία να βρεθούν όλοι μαζί στο προσκήνιο. Εγώ προσωπικά δεν το είδα, αλλά το παρακολούθησα γιατί ήμουν περίεργος να δω τι έλεγε ο καθένας. Δεν υπήρχε κάποιος εκπρόσωπος της τάξης που έπρεπε να ήταν εκεί. Πέρα από τους active member και τον τοτέμ που έχουν πιο πολιτικοποιημένο στοίχο, οι υπόλοιποι δεν είχαν καμία σχέση με τον πολιτικοποιημένο και αντιφασιστικό στοίχο. Μπορεί να πει κανείς ότι ήταν στη μνήμη του Παύλου γιατί τον γνωρίζανε, αλλά ήτανε και άλλοι που δεν τον γνωρίζανε, όπως ο άλλος ο τυπάς, ο Αρτέμης, και πήγαν για να βρίσκονται στην επικαιρότητα και να το εκμεταλλευτούν όλο αυτό. Τίποτα δεν έβγαλε εξάλλου. Κάνανε live με είσοδο 10 ευρώ και από δίπλα «r.i.p Killa-P» (rest in peace Killa-P), αλλά τους κράξανε και το βγάλανε το «r.i.p Killa-P». Όλοι μιλούσανε για αγάπη εκεί μέσα. Για κατανόηση προς τους φασίστες... Ο Εισβολέας έλεγε κάτι τέτοια. Και ο Klimt είπε το άλλο, ότι δε θα γίνουμε εμείς δικαστές και επικριτές, ας έχουμε εμπιστοσύνη στον Δένδια και ότι όποιος είναι ενάντια σ' αυτό είναι ενάντια και σε εμάς και ακολουθεί κατά κάποιο τρόπο τη Χρυσή Αυγή. Τρικυμία εν κρανίω δηλαδή. Όπως και εμένα αν με βάλεις να μιλήσω στα mad awards ή σε κάτι τέτοιο, θα ακούγονται άσχετα σ' αυτούς αυτά που θα λέω. Όπως δεν είχαν να πουν τίποτα ουσιώδες αυτοί, γιατί δεν είχαν να κάνουν μ' όλο αυτό, γιατί απλά κάνουν μουσικούλα για να βγάλουν τα λεφτά τους. Όχι για να είναι αλληλέγγυοι ή κάτι τέτοιο.

Ibo: Εγώ πιστεύω ότι δεν ήταν χτύπημα κατά του hip hop αυτό αλλά κατά της λαϊκής τάξης. Απλά κάποιοι βρήκαν αφορμή για να βγούνε και να κάνουν καλό για την πάρτη τους. Εμένα δεν με συγκινεί.

0151 – Άντε κι ένα τελευταίο. Έχετε συνεργαστεί με κόσμο από άλλες χώρες;
Dtaeys: Έχουμε συμμετάσχει σε διοργανώσεις όπως ας πούμε το rap militante, που έχει ξεκινήσει από την Ιταλία και ο litralex είναι ο εκπρόσωπός του στην Ελλάδα που το προώθησε λίγο περισσότερο. Αυτό έχει βάση τον πολιτικοποιημένο στοίχο από χώρες της Ευρώπης γενικώς και όχι μόνο νομίζω. Πηγαίνουν από χώρα σε χώρα. Ο Βλάσης και ο Differ είχαν πάει στην Ιταλία για το φεστιβάλ που είχε γίνει εκεί. Στην Καβάλα στη μνήμη του litralex είχαν έρθει από Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία και Ισπανία. Σε προσωπικό επίπεδο όμως δεν έχουμε συνεργαστεί άμεσα με ξένους.

Ibo: Προσωπικά όχι. Εκτός αν οι Αλβανοί που είναι στην Ελλάδα θεωρούνται ξένοι, έχουμε συνεργαστεί τότε (γέλια).

0151 – Ευχαριστούμε.

ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΑΩ

Το τραγούδι αυτό του F. J. Degenhardt (1931 - 2011) γράφτηκε το 1987. Η ιδιαιτερότητα του, όπως και του 'Τόνιο Τσιάβο' είναι ότι γράφτηκαν πολύ πριν το ξέσπασμα των γερμανικών ρατσιστικών πογκρόμ της δεκαετίας του '90 ... που σημαίνει ότι όλοι είχανε γνώση των ικανοτήτων και της συγκρατημένης μέχρι τότε δυναμικής του λαού τους. Αυτά για τα περί των «ξαφνικών ξεσπασμάτων του γηγενούς πληθυσμού».

Αυτό το τραγούδι είναι για τον παπά, τον Κλάους
επειδή έμπασε στο σπίτι του κάποιον τη νύχτα,
κάποιον που δεν γνώριζε
με καμένα πόδια και χέρια,
είχε σκοντάψει πριν τελειώσει *
κι ο ηλεκτρικός στύλος έπεσε πρόωρα.
Ο παπάς ο Κλάους κατάλαβε αμέσως.
Ο φόβος έσφιξε τον λαιμό του
αλλά σταμάτησε το αίμα
άλειψε τις πληγές
και καταπράϋνε τον πόνο
με κάναβη και κόκκινο κρασί.

Αυτό το τραγούδι είναι για την Ρόζμαρι
που στην αστυνομία δεν αναγνώρισε κανέναν,
κάποιον από την Ανατολή.
Είχε βγει εκείνος ορμητικά από την τράπεζα
με το πιστόλι ακόμα στο χέρι,
ήρθε κατά πάνω της, αυτή ακίνητη,
τον είδε πρόσωπο με πρόσωπο.
Αλλά τώρα, όπως τον στήσανε για αναγνώριση απέναντι της,
με αυτό το τρομακτικά χαμένο βλέμμα του
στον τοίχο, στη σειρά, ανάμεσα σε δύο γερμανούς,
είπε: «Δεν ήταν αυτός».

Ρόζμαρι είσαι απλά μια συνταξιούχα
και τώρα χάνεις την επικήρυξη
αλλά εσύ γελάς
γιατί ξέρεις ότι την πληρωμή σου την πήρες

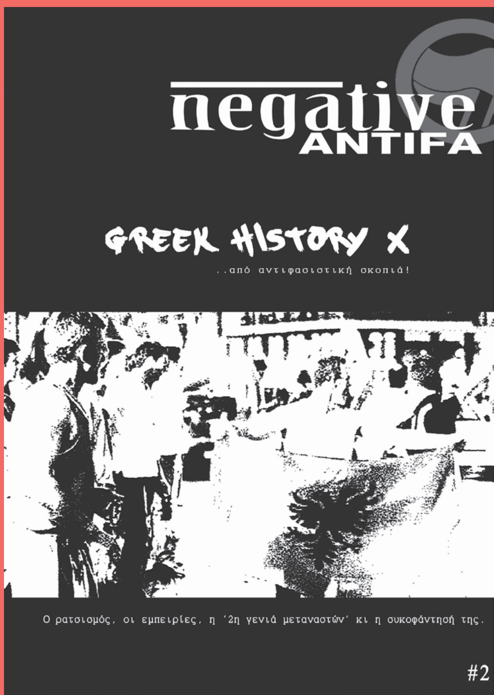
Και για τη Νατάσα Σπέκενμπαχ
είναι αυτό το τραγούδι
επειδή δεν το βάζει κάτω.
Λέει ότι δεν είναι δυνατόν να αναρρώνει
στη συνοικία που ζει τώρα.
Τρέχει με τους ανέργους στις υπηρεσίες,
στήνεται, τις περισσότερες φορές μόνη,
στο τραπεζάκι με το έντυπο υλικό,
κάνει μαθήματα γερμανικών στις γυναίκες
από την Τουρκία κι αλλού.
Με τα κακατόκκινα σαν χυμό ντομάτας μαλλιά της
δίνει ακόμα δύναμη στους άλλους.
Όμως οι γιατροί τις δίνουν ενάμιση χρόνο ζωής ακόμα.

Υπάρχουν και μερικοί ακόμα,
που κάνουν πολλά χωρίς δίκτυα
κι όταν υπάρχει ανάγκη και χωρίς νόμους,
χωρίς προστασία
χωρίς όφελος.

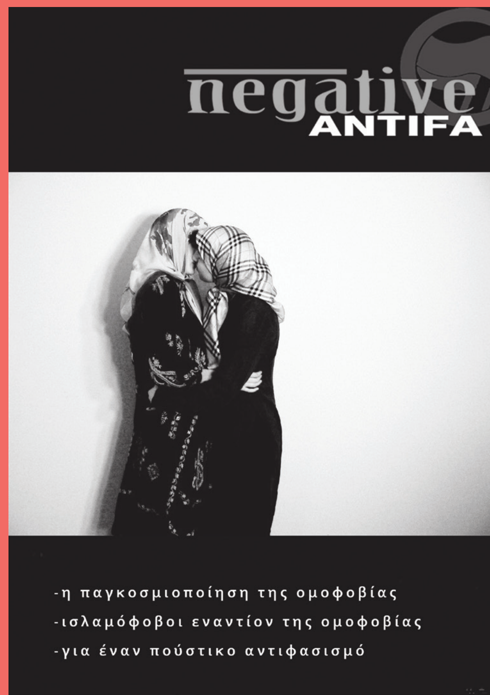
Μερικοί νομίζουν μάλιστα
ότι μπορούν να τα αλλάξουν όλα αυτά.
Αν αυτό γίνεται και πως γίνεται, δεν ξέρω.
Εγώ τραγουδάω μόνο αυτό το τραγούδι.
Ξέρω όμως ότι χωρίς αυτούς,
δεν θα είχε νόημα κανένα.

* Αναφέρεται σε περιστατικό ανατίναξης ηλεκτρικού στύλου πυρηνικού εργοστασίου όπου ο δράστης έπαθε ατύχημα...
Το «πριν τελειώσει» αναφέρεται στο ότι ο δράστης δεν πρόλαβε να απομακρυνθεί από το σημείο τοποθέτησης των εκρηκτικών.

CHECK THIS OUT!

'Greek History X: ο ρατσισμός, οι εμπειρίες, η '2η γενιά μεταναστών' κι η συκοφάντηση της' (Ιούνιος 2013). Το δεύτερο έντυπο του αντιφασιστικού πυρήνα της Αθήνας antifa negative, πέρα απ' αυτά που υπόσχεται στον τίτλο του, περιλαμβάνει μια ανάλυση για την ιθαγένεια, την στάση του ελληνικού κράτους καθώς και – το σημαντικότερο – την παράθεση κομματιών από 30 συνεντεύξεις με Αλβανούς και Αλβανίδες μετανάστριες που έχουν έρθει ή μεγαλώσει στην ελλάδα κι έχουν ζήσει τον ρατσισμό αλλά και τις απογοητεύσεις της '2ης γενιάς μεταναστών' από πρώτο χέρι. Στην Αθήνα θα το βρείτε στο περίπτερο της Στουρνάρη και στα βιβλιοπωλεία 'Ναυτίλος' κι 'Ελευθεριακή Κουλτούρα', στην Θεσσαλονίκη στο βιβλιοπωλείο 'Κεντρί'.

'Η οι φασίστες ή εμείς ... Οδηγός Χρήσης για Αντιφασίστριες Αδερφές' (Δεκέμβριος 2013). Μια μπροσούρα για τις συναντήσεις ομοφοβίας και φασισμού στο σκηνικό της σύγχρονης ελλάδας αλλά και Δύσης! Μεταφράσεις δύο σημαντικών κειμένων του κοινωνιολόγου Georg Klauda τόσο για την άνοδο της ομοφοβίας όσο και την ανακάλυψη των μουσουλμάνων ως σύγχρονων ομοφοβικών συνοδεύονται από ένα κείμενο του antifa negative και μια εισαγωγή για το έντυπο που διερωτάται κατά πόσο (δεν) είναι απαραίτητα τα μπράτσα και οι ηγεμονικές αρρενωπότητες στην υπηρεσία ενός αυτόνομου οργανωμένου αντιφασισμού.

I CAN'T RELAX IN GREECE!

Δεν είναι έντυπο ή μπροσούρα αλλά θα το βρείτε στο διαδίκτυο. Έχει αυτή τη διεύθυνση **http://icantrelaxingreece.wordpress.com** και μας έχει αρέσει πολύ. Θες η διαπίστωση της αδυναμίας μας να χτυπήσουμε τον αντίπαλο μας, τον ελληνικό ρατσισμό και φασισμό, κατακέφαλα, θες η εμπειρία μας πως αν κάτι άλλαξε δραματικά στην ελλάδα τα τελευταία 200 χρόνια άλλαξε μόνον χάρη στα σκανδαλώδη πρωτοσέλιδα που έδωσε αυτή η χώρα αφορμή να υπάρξουν εκτός χώρας, όπως και να 'χει, μας φάνηκε καλή και ουσιώδης η πρωτοβουλία μιας ομάδας μεταφραστών που δεν μπορούν να χαλαρώσουν στην ελλάδα, όπως λένε, λόγω του αυξανόμενου ρατσισμού και φασισμού. Θα βρείτε εκεί μέσα μπόλικα δημοσιεύματα του ελληνικού Τύπου από τις πιο μέινστριμ καθημερινές αστικές εφημερίδες, σχετικά με ειδήσεις ρατσισμού, ομοφοβίας, αντισημιτισμού από την αγαπημένη μας ... χώρα. Όλα αυτά, βέβαια, στα αγγλικά, για να μην μείνουν τα του οίκου εν δήμω ... Μοιραστείτε το, διαδώστε το σε γνωστούς, φίλους, συντρόφους στο εξωτερικό!

ΜΗΔΕΝ 151

Αν δεν παινέψουμε το σπίτι μας, θα πέσει να μας πλακώσει! Υπάρχει και σελίδα μηδέν151 στο ίντερνετ. Να τη!**https://0151.espivblogs.net** φιλοξενημένη από τον Espiv, λοιπόν, κι έχουν αρχίσει ήδη να αναρτώνται εκεί τόσο κείμενα που δεν θα χωράνε σε αυτό το ... άτακτο έντυπο όσο και δύο μόνιμες στήλες, χρήσιμες για σύγχρονες/ους αντιφασίστες! Η «Οδός των Ξένων», ιστορίες για πρόσωπα και πράγματα καλά κρυμμένες πίσω από τις μπλε ταμπέλες των δρόμων για να ξέρουμε που βαδίζουμε! Αλλά και τα «Ημερολόγια Ρατσισμού» που περιλαμβάνουν μηνιαία αποδελτίωση ειδήσεων από καθημερινές καθεστωτικές φυλλάδες. Για να ξέρουμε για τι πράγμα συζητάμε. Αλλά, επίσης, και για παρακολουθούμε με τρόπο συστηματικό τις κινήσεις του ντόπιου ρατσισμού! Αυτό είναι το πρώτο βήμα, εξάλλου. Το επόμενο βήμα, αυτό της αντιφασιστικής ανάλυσης θα το καλύπτει, ελπίζουμε, αυτό το περιοδικό που κρατάτε στα χέρια σας.

ΤΟΝΙΟ ΤΣΙΑΒΟ

Αυτή είναι η ιστορία του Τόνιο Τσιάβο,
γεννημένου και μεγαλωμένου στο Μετσοτσόρνο.
Γυναίκα και οχτώ παιδιά, τρία απ' αυτά σχεδόν πεθαμένα
και δυόμιση αδελφές σε ένα δωμάτιο.
Ο Τόνιο Τσιάβο έφυγε,
πήγε στον παράδεισο
που βρίσκεται κάπου εκεί στην Χέρνε.
Στον καταυλισμό κάτω από την σκεπή,
με δώδεκα συνάδελφους από το Μετσοτσόρνο,
για 100 μάρκα νοίκι και σβησμένο φως από τις 9 το βράδυ,
καθόταν τα βράδια κι έπινε το κρασί του.

Κάπου-κάπου έβλεπε από τα λούκια της σκεπής
πραγματικά αστέρια στον παράδεισο
που βρίσκεται κάπου εκεί στην Χέρνε.

Καλά λεφτά έστελνε ο Τόνιο στο σπίτι του.
Τα μετρούσαν εκεί και γελούσαν χαρούμενα
Δούλευε για δέκα άτομα στην οικοδομή
κι ήρθαν μετά τα εγκαίνια της σκεπής.
Ο εργοδηγός τον είπε 'ιταλογούρουνο',
δεν του άρεσε αυτό στον παράδεισο
που βρίσκεται κάπου εκεί στην Χέρνε.

Ο Τόνιο Τσιάβο τράβηκε το μαχαίρι του,
ένα στιλέτο από το Μετσοτσόρνο
και το 'χωσε στην χοντρή κοιλιά του εργοδηγού.
Χύθηκε αίμα πολύ και μπύρα μπόλικη.
Τέσσερις οικοδόμοι άρπαξαν αμέσως τον Τόνιο Τσιάβο.
Είδε από κάτω του την Χέρνε, τον παράδειο που
δεν του ήταν πια μακριά.

Αυτό είναι το τέλος του Τόνιο Τσιάβο
γεννημένου και μεγαλωμένου στο Μετσοτσόρνο.

Τον πέταξαν από 70 μέτρα ύψος,
επάνω στο πλακόστρωτο,
έπεσε ανάμεσα σε δέκα αδύνατους άντρες,
κουρασμένους κι εξασθενημένους
που ήρθαν εκείνη την ώρα από μακριά
από το Μετσοτσόρνο στον παράδεισο
που βρίσκεται κάπου εκεί στην Χέρνε.

Το τραγούδι αυτό του F. J. Degenhardt (1931 - 2011) γράφτηκε το 1966 και βασίζεται σε πραγματικό περιστατικό. Είναι αφιερωμένο στον ιταλό μετανάστη Τόνιο Τσιάβο που δολοφονήθηκε από γερμανούς συναδέλφους του. Έζησε μόνο για λίγο διάστημα στην δυτικογερμανική πόλη Χέρνε.